

Amy le Feuvre.

TEDDYS KNAP.

1898.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°
1 1 58 0 8 05483 9

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

AMY LE FEUVRE

TEDDYS KNAP

EN HISTORIE OM EN LILLE DRENG

OVERSAT FRA ENGELSK

AF

[illegible]

[illegible]

KIRKELIG FORENING FOR INDRE MISSION I DANMARK

[illegible]

[illegible]

AMY LE FEUVRE

TEDDYS KNAP

EN HISTORIE OM EN RASK DRENG

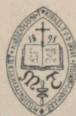
OVERSAT FRA ENGELSK

AF

H. I. F. C. MATTHIESEN

I KOMMISSION HOS
KIRKELIG FORENING FOR DEN INDRE MISSION I DANMARK
(THOR PONTOPPIDAN, SILOAM V.)
KØBENHAVN 1898

INDHOLD

KAPITEL I

EN MODSTANDER

Han stod omringet af en lille Skare Landsbybørn. Solen kastede sine brændende Straaler lige ned paa hans gullokkede Hoved, men han var altfor optaget til at ænse Heden.

Han var en spinkel lille Knøs med et fint formet Ansigt, og de blaa Øjne, hvis Udtryk til Tider var saa drømmende og tankefuldt, funklede i Øjeblikket af Liv og Begejstring, ja, hele hans lille Skikkelse dirrede af Spænding og Begejstring. Hovedet var kastet tilbage; Tunge, Hænder og Fødder — alt var i Bevægelse. Hans Tilhørere lyttede aandeløse med aabne Øjne og gabende Mund.

Med den ene Haand holdt han fast i en stor Messingknap, der sad i hans Trøje midt imellem de smaa Knapper.

Denne Knap var det, hans Tale drejede sig om.

„Hurra—a—a! Fremad, Folk!“ raabte Far. „Fremad, Folk! den Fane der maa vi have fra dem igen!“

„Hurra—a!“ raabte de og løb efter ham. Bøsserne knaldede, Kuglerne hvinede, Sværdene lynede. Fjenden styrtede frem. Min Far drog sit Sværd. Der var ingen, der kunde staa for ham — ikke en

eneste. Han slog, og han huggede. Hoveder, Arme og Ben faldt af som et Lyn, det ene efter det andet. Han kom lige hen til Fanen. I skulde bare have set. Han satte sit Sværd lige tvers igennem ham, der bar Fanen. Han faldt om, død som en Sten. Fader greb Fanen og saa sig om. Han var helt alene. De andre Soldater vare drevne tilbage.

Var han bange, tror I? I kan tro nej.

„Hurra—a—a!“ raabte han. Han slog om sig med Sværdet, idet han banede sig Vej tilbage. Fjenden lige efter ham. Han maatte rigtignok skynde sig. Baglæns hele Vejen. Han vilde ikke vende Ryg til Fjenden.

„Hurra—a!“ blev han ved. Endelig naaede han sine Folk igen. Han traadte frem for Obersten.

„Fanen er taget tilbage, Hr. Oberst!“ Han stod med Haanden til Huen.

Lige med et sank den ned. Han faldt død om for Oberstens Fødder. Blodet styrtede frem fra hans Hjerte ud over hans Klæder, ud over denne Knap!“

Den lille Taler sænkede Stemmen til en bedrøvet Hvisken.

Saa hævede han Stemmen igen, saa sig triumferende om.

„Og jeg siger eder, 30 Kugler og 6 Sværd vare gaaede gennem min Faders Legeme.

Se, det var en Soldat, det!“

„Teddy, er du vis paa, det var 30,“ lød en tvivlende Stemme blandt Tilhørerne, „jeg syntes, du sagde 20 sidste Gang.“

„Det er min Knaps Historie,“ vedblev Teddy. Han saa med et foragtende Blik paa Tvivleren.

„Havde din Fader da kun een Knap i sin Frakke?“

Alle Drengene vendte sig forbavsede om. Hvem havde dog Mod til at spørge saadan.

Der stod en lille Pige. Ingen havde før lagt Mærke til hende. Hun havde Matrostrøje paa. En Matroshat var skudt tilbage over en Bunke mørke Lokker. En firskaaren, rødmusset lille en var hun. De brune Øjne under de lange, sorte Øjenbryn saa lige hen paa Teddy. Der var ligesom nogen Trods i dem, da hun spurgte igen:

„Havde din Fader da kun een Knap i sin Frakke?“

Teddy blev lidt betuttet. Men det varede kun et Øjeblik.

„Een Knap!“ sagde han med Eftertryk.

„Da Frakken blev sendt til Moder, var der kun een Knap i den. Og du,“ — han saa stolt hen paa Spørgeren, — „du skulde blot have været med i saadan et blodigt Slag og dræbt saa mange Mænd, saa skulde vi se, du havde mistet alle dine Knapper. Du havde ikke beholdt een eneste Knap tilbage, du!“

En Bifaldsmumlen lød fra Drengene. Men den lille Pige lod sig ikke forbløffe.

„Er den Historie sand, du fortalte der?“ spurgte hun alvorlig.

„Ja, naturligvis er den sand, hvad skulde den ellers være?“ raabte alle Drengene og saa vredt hen til hende.

„Saa skal jeg sige dig noget, Dreng, jeg tror ikke eet eneste Ord af det Hele!“

Hun kneb Læberne spodsk sammen, drejede sig om paa Hælen og gik stolt sin Vej.

Lang Tavshed

„Hvem var det?“ spurgte endelig Teddy, idet

Moderen noget gnaven og streng ud, saa saa Sønnen dorsk og søvnig ud. Ved Siden af ham sad Teddys Moder. Hvor saa hun mild og venlig ud, hun havde de samme blaa Øjne som hendes lille Søn. Hun lignede slet ikke den ældre Kvinde, syntes at være af en hel anden Stand end hende.

For 2 Aar siden var hun kommen her til Byen med sit Barn. I Begyndelsen var Svigermoderen tilbøjelig til at se ned paa hende som en stakkels, unyttig Skabning. Men det varede ikke længe, før hun fik Respekt for sin Svigerdatter. I Flid og Dygtighed var der ingen, der kunde maale sig med hende. Teddys Moder var nu hendes højre Haand.

„Igen for sent, din Drivert!“ var Bedstemoderens Hilsen, da Teddy stod i Døren. Drengen saa hen paa hende med en Skælm i Øjet. Saa satte han sin højre Haand op til Hovedet og hilste hende paa Soldatervis.

„Ked af det!“ var alt, hvad han sagde, saa satte han sig paa Stolen, der ventede paa ham.

„Hvad har du bestilt, min Dreng?“ spurgte Moderen, hvis Øjne lyste, da hun saa ham.

„Fortalt Fars Historie,“ svarede Teddy ivrigt.

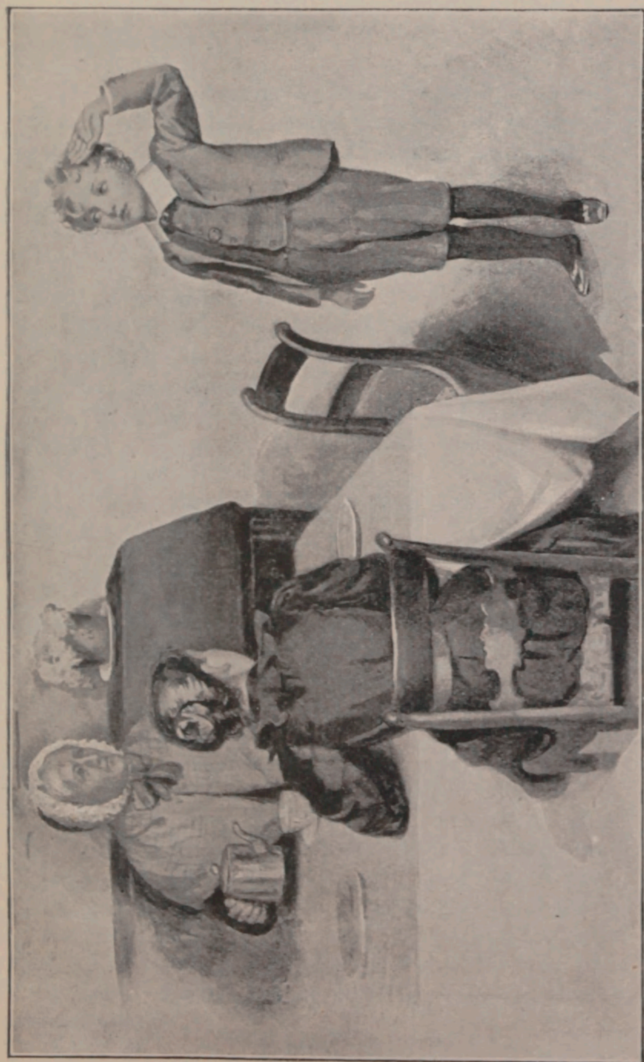
Der gik en Skygge hen over Moderens Ansigt, hendes Læber skælvede, men hun sagde intet.

„Din Fader kom aldrig for sent!“ vedblev Bedstemoderen.

„Aldrig, Bedste? Heller ikke, da han var Dreng? Jeg skal nok passe Tiden, naar jeg bliver Soldat?“

„Bedst at begynde nu!“ vedblev hun haardnakket.

Teddy svarede ikke. Han havde altfor travlt med at spise.

Da han var færdig, og Moderen var i Færd med at tage af Bordet, vendte han sig om mod sin Onkel, der havde taget sin Pibe frem, og sagde:

„Onkel Jakob!“

En sagte Grynten var det eneste Svar, han fik; men det var Svar nok.

De to forstod hinanden. Et Minut efter sad Teddy paa Onklens Knæ.

„Tror du ikke, jeg kan faa en Fjende, Onkel?“ — Teddy lagde Armene over Kors og saa Onkelen alvorligt op i Ansigtet.

„Alle gode Folk i Bibelen har jo Fjender. Jeg har slet ingen. Jeg kunde ønske, blot jeg havde en rigtig god Fjende.“

„For at du kunde slaas med ham?“ spurgte Onkelen.

„Slaas med ham? — Han kunde lægge Fælder for mig og jeg for ham, ligesom David og Saul. Det kunde være frygtelig morsomt. Og hvis han skulde komme til at gøre noget, der var rigtig galt, vilde Mor maaske give mig Lov til at slaas med ham, bare en eneste Gang. Tror du ikke, det kunde være morsomt, Onkel?“

„At slaas er ikke det største i Verden, Teddy, Fred er større!“ bemærkede Onkelen.

„Det er netop det, Moder siger, Onkel. Hun læste mig i Morges et Skriftsted, der lød saadan: „Salige ere de fredsommelige!“ Men for at være fredsommelig maa man da have en Fjende at holde Fred med. Og jeg har ingen Fjende.“ Der var en Stund Tavshed. Onkelen dampede væk paa sin Pibe. Teddy kunde undertiden sætte ham i Forlegenhed.

Drengen blev ved i en sagte, tankefuld Tone: „Hør, Onkel Jakob, jeg saa en i Dag, som maaske nok kunde blive min Fjende. Men det er en Pige. Mænd kæmpe ikke med Kvinder, gør de vel, Onkel?“

„Jeg vilde hellere have med en Mand at gøre end med en Kvinde, Teddy.

Kvinder kunne tit være nogle slemme Fjender, min Dreng.

Men hvad har da den Pige gjort dig?“

„Hun sagde“ — Teddys Øjne skød Lyn, hans Kinder blussede — „hun sagde, hun troede ikke et eneste Ord af Fars Historie, ikke ét eneste Ord! Og saa lo hun!“

„Det var ogsaa et stift Stykke. Men hvem var det?“

„Hun er ikke her fra. Der var en, der sagde, det var en, der var kommen til at bo hos gamle Samuel!“

„Det maa sikkert være hans Datters lille Pige,“ sagde den gamle Kone, der en Stund havde staaet og lyttet til. „Jeg hørte forleden, hun skulde komme hjem til sin Fader i Sommer. Det er saamæn ogsaa godt for den gamle Mand. Hendes Mand er vist til Søs.“

„Hvad er hendes Mand?“ spurgte Teddys Moder.

„Sømand. Hun var en altfor urolig en til at tage en Mand her fra Egnen. Hun tjente en Gang oppe paa Herregaarden og kom til at rejse uden Lands med Fruen. Men nu sige Folk, hun er bleven helt stadig af sig. Hun og hendes lille Pige have før boet i Portsmouth, har jeg hørt.“

KAPITEL II

SLAGET

PAA det smalle Gangbræt over Bækken stod der to overfor hinanden.

Deres Ansigter blussede.

Den ene kunde ikke komme forbi den anden. Ingen af dem vilde gaa tilbage.

Pigen med Matrostrøjen stod med Hænderne i Siden. Teddy stod med Hovedet kastet tilbage rede til Kamp.

„Du skal lade mig komme først,“ sagde hun bestemt, „fordi jeg er en Pige.“

„Drenge gaa aldrig tilbage. En Soldats Søn aldrig! Jeg vil aldrig vende Ryg til Fjenden. Jeg vilde vanære min Knap, dersom jeg gjorde det.“

„Den gamle Knap!“ sagde hun med den dybeste Foragt.

Blodet skød op i Teddys Kinder, men han sagde intet.

„Jeg kom til Broen før dig!“ vedblev hun.

„Men jeg gik ud paa den før dig. Og du, hvem er du? Der er jo ingen, der ved noget om dig. Jeg har gaaet over denne Bro i mange Aar. Og du!“

„Desto mindre Grund er der til, at du skulde

gaa først over den nu. Mit Navn er Nancy Wright, Det er, hvad jeg er. Forstaar du det, hvad?“

Hun talte, som hun var en Prinsesse. De stode lidt, saa sagde hun:

„Og jeg har nu i Sinde at komme over først. Gaa tilbage!“

„Aldrig! Jeg gaar aldrig tilbage!“

„Saa støder jeg dig i Vandet.“

„Du kan jo bare prøve paa det, saa skal du se!“

Der var stille en Stund. De to maalte hinanden foragtelig med Øjnene.

„Drenge bør altid give Plads for Piger, altid,“ sagde Nancy, „du er slet ikke nogen rigtig Dreng, du!“

„Og du, hvad er saa du? Du er slet ikke nogen rigtig Pige. Du, du — hvad et det for en Trøje du har paa? Det er jo en Drengetrøje. Og sikken en Hat! Det er maaske ogsaa en Pigehat, hvad?“

„Jeg er en Sømands Datter. Enhver kan da se, hvad jeg er. Du siger, du er en Soldats Søn. Hvorfor er du ikke klædt, saa man kan se det?“

Teddy følte, han var ved at tabe Slaget. Han greb stolt fat om sin Knap.

„Jeg har noget, der har været midt inde i et blodigt Slag. Det er mere, end du har. Sømænd kende ikke noget til at slaas.“

„Kender de ikke noget til at slaas? De kender vel nok lige saa meget til det, som Soldaterne. Og din gamle Knap! Det er naturligvis bare en Knap, du har samlet op af Rendestenen.“

„Hvis du ikke var en Pige, saa gav jeg dig en paa Siden af Hovedet!“ raabte Teddy.

„Pyh! Du kunde jo bare prøve paa det. Du har jo ikke halvt saa store Muskler som jeg.“

E. Lance.

„En Pige Muskler!“ lo Teddy. „Muskler! Du har jo ikke andet end en Klump Fedt!“

Det var for meget for Nancy.

Hun sprang frem mod Teddy. En Kamp begyndte. Den blev ikke lang.

Et Plask. Et Skrig fra Nancy, og begge laa nede i Vandet.

Det var heldigvis ikke dybt. Nogle Minutter tumlede de omkring. Saa naaede de tørt Land.

Kampiveren var kølnet.

Teddy lo noget forlegen. Nancy var lige ved at græde.

„Jeg gaar lige straks hjem og fortæller Mor, at du nær havde druknet mig.“

„Du er en Sømands Datter! Du burde ikke være bange for Vand. Sømænd og Fisk ere altid i Vandet.“

„Sømænd ere aldrig i Vandet, aldrig!“

„Godt, saa ere de paa Vandet, saa tæt op til det, som de kan være.

Hvad! Du er lige ved at græde.

Men du er jo ogsaa kun en Pige. Og en Sømands Pige kan ikke være tapper. Aldrig saadan som en Soldats Pige.“

„Sømænd ere meget taprere end Soldater,“ sagde Nancy, idet hun kæmpede for at holde Taarerne tilbage, „og naar de slaas, ere de i meget større Fare end Soldaterne. Fader siger, hvad mon Soldaterne vilde synes om, at Jorden aabnede sig og opslugte dem, just som de havde vundet Sejr.

Saadan gør Havet med de stakkels Sømænd. Deres Skib begynder at synke, de staa paa Dækket med korslagte Arme og gaa ned,

ned, ned til Bunden af Havet, og skrige ikke en Gang!“

Nancy glemte halvt sine vaade Klæder. Teddy saa beundrende paa hende.

„Godt,“ sagde han efter at have overvejet Sagen lidt, „Sømænd kan nok under Tiden være tapre, men de slaas ikke som Soldater, og de have ingen Fane og ingen Knapper. Og de kan slet ikke marschere. En Sømand kan kun gaa. Jeg saa en engang, og jeg troede, han var fuld. Men det var han slet ikke. En Sømand gaar ligesom en And. Han vralter!“

„Nej fy, skam dig, du er da ogsaa den styggeste Dreng, der er til!“

Og Nancy spadserede af Sted, saa værdig, hun kunde.

Teddy raabte efter hende. Saa løb han hjem. I Døren stod Bedstemoderen.

„Du Slyngel af en Dreng, hvor har du dog nu været henne?“ udbrød hun og slog Hænderne sammen. „Der er da heller ikke en eneste Dag, uden at du er paa Spil. Var jeg din Moder, gav jeg dig en ordenlig Dragt Prygl. Men din Moder spolerer dig rent.“

„Det gør du med, Bedste!“

Teddys leende blaa Øjne maatte Bedstemoderen al Tid give efter for. Ogsaa denne Gang.

„Naa, gaa saa ud til din Mor, jeg vil ingen Ting have med dig at gøre.“

Men Teddy listede sig ind og skiftede de vaade Klæder, før han gik ud til Moderen. Han tav helt om sit Eventyr, sagde blot, at han var falden i Bækken. Men ved Aftensbordet sagde han pludselig:

„Hør, Onkel Jakob, hvis du skulde vælge mellem en Sømand og en Soldat, hvem vilde du saa vælge?"

„Aa, min Dreng — det ved jeg virkelig ikke. De kan være gode, begge to."

„Mor, vilde du ikke sige, at en Soldat er den tapreste?"

„Kan være, min Dreng. Men en Sømand kan være lige saa tapper.

Men hvordan kommer du til at tænke paa Sømænd, Teddy?"

„Jo, den lille Pige, jeg fortalte dig om — hun, Nancy hedder hun, —"

„Naa, hvad hun? Har du set hende igen?"

„Ja, Mor, ude ved Bækken. — Vi vilde begge to over Broen paa en Gang — og saa faldt vi begge to i Vandet."

„Ja men, Teddy, det var rigtignok heller ikke kønt af dig ikke at gøre Plads for hende," sagde Moderen bebrejdende.

„Jeg ved det nok, Mor. Men jeg vilde ikke vende om. Det vilde jo være at flygte for Fjenden. Jeg skal sige dig noget, Mor, vi mødtes lige paa Midten. Og hun er slet ikke nogen rar, lille Pige, hun er saa vigtig af sine Sømænd!"

„Lige saa vigtig, som du er af dine Soldater!" sagde Bedstemoderen.

„Kan Sømænd og Soldater lide hinanden?" spurgte Teddy uden at lade sig anfægte af Bedstemoderens Skose.

„Det tænker jeg nok, de kan," svarede Moderen, „de kæmpe jo begge for deres Konge og deres Land."

„Ja men jeg er en Soldats Søn, jeg kan ikke lide Sømandens Datter. Jeg tror, hun er min Fjende.“

„Tys, Tys, Dreng. Du maa ikke have nogle Fjender. Saadan maa du ikke sige, Teddy.“

„Saadan sagde han ogsaa til mig i Gaar,“ sagde Onkelen langsomt, „han sagde, han ønskede, han havde en Fjende.“

„Ja, det gør jeg, Onkel,“ — Teddy nikkede bestemt med Hovedet —, „alle gode Folk i Bibelen har Fjender, — jeg ønsker ogsaa, jeg havde en!“

„De skaffede sig aldrig selv Fjenderne, som du gør, Teddy.“

Teddy havde ikke mere at sige. Men desto mere travlt havde han med sine Tanker.

Saa løb han ned i Landsbyen igen. Der mødte han to af sine Kammerater, dem maatte han betro, hvad der var gaaet for sig om Eftermiddagen. De roste Teddy for hans Mod.

Men Teddy rystede paa Hovedet.

„Mænd bør altid gøre Plads for Kvinder, sagde Mor. Men jeg kunde ikke have vendt om, kunne I nok forstaa, — det vilde have vanæret min Knap.“

„Nu skal jeg sige dig noget,“ raabte Harry, „du kunde have gjort som Gederne i Abc'en, du kunde have lagt dig ned og ladet hende gaa hen over dig.“

„Hun vilde have sparket mig skrækkeligt, kunne I tro,“ — Teddy saa helt tankefuld ud —, „hun er sikkert ogsaa alt for stolt, hun vilde aldrig have gjort det.“

„Nej,“ sagde Sam, „det var rigtig nok, du gjorde. Skulle vi ikke gaa hen til hende. Jeg skal

ellers love, jeg skal give hende, hvis hun er næsvis mod mig."

Saa gik de da afsted. Teddy forkortede Vejen med en af sine Historier.

Endelig kom de til den lille Gaard.

De fik snart Øje paa den unge Frøken. Hun svingede frem og tilbage oppe paa Porten. Hendes Haar flagrede for Vinden, hendes Kinder vare røde af Anstrengelse.

Da hun fik Øje paa Drengene, lo hun.

„Stakkels lille Knappedreng!" raabte hun, „du maa have to til at passe paa dig. Stakkels lille Knappedreng!"

Hun holdt stille. Idet hun støttede sine Albuer paa Porten, spurgte hun drillende:

„Har den bitte Knappedreng bedt eder om at hjælpe ham med at slaas med mig? Ville I alle tre prøve derpaa?"

„Vi slaas ikke med Piger," sagde Teddy.

„I puffer dem blot i Vandet."

„Jeg puffede ikke dig i Vandet."

„Jeg sagde det til Mor, og hun sagde, at du var en rigtig uartig Dreng, at du ikke lod mig komme over først."

Harry gik frem.

„Vi skulle ellers lære dig. Vi ere komne herhen for at sige til dig, at du skal tage dig lidt i Agt."

Nancy lo igen og svingede frem og tilbage. „Ho ho, mine Drenge, ho ho!" sang hun. „Jeg er paa mit Skib. Jeg bryder mig ikke en Døjt om Drenge. De ere allesammen saa dumme. Ho ho! Ho—ho—o—o!"

„Vi ryster dig ned!“ raabte Sam.

„Kom I kun, gør det, om I kan. Jeg er oppe i Rigningen. Stormen begynder. Hurra, kom kun!“

Sam og Harry tog ordentlig fat, men jo mere de svingede Porten, desto mere lo Nancy, desto fastere klamrede hun sig til Porten, desto højere raabte hun.

„Beslaa Storsejlet! — Haardt Styrbord med Roret! — Klippe til Luvart! — Reb Topsejlet! Ho ho!“

Teddy stod og saa paa det. Han var helt forbavset over alt det, hun kendte til Søvæsenet.

Men han plejede ellers ikke at være Tilskuer. Med et af sine vilde Krigshyl sprang han frem.

„Frem, Drenge! Fyr! Hurra!“

Nancy begyndte at føle, at hendes Stilling var farlig nok.

De smaa Fyre skrege af fuld Hals.

Pludselig stod gamle Samuel der.

„Hvad nu! Hvad er det, I bestille, I smaa Slyngler! Teddy, du er da ogsaa med i alle de Slyngelstreger, der gøres i Sognet. Vent lidt, saa skal du faa min Stok at smage!“

Gamle Samuels Ord vare strenge nok, men Drengene vidste godt, han havde det blødeste Hjerte i hele Landsbyen. De bleve derfor staaende.

„Det er Knappedrengen, der gør det hele,“ sagde Nancy ivrig, idet hun sprang ned og lagde sin lille Haand paa den gamle Mands Arm. „Han kom herhen med disse Drenge for at slaas med mig. Men de kunde ikke ryste mig ned.“

„Vi sagde jo, vi vilde ikke slaas med en Pige,“ indvendte Teddy, „du taler ikke sandt, du.“

„Med Forlov, hvad kom du da med disse Drenge for?“ spurgte hun.

„Vi kom,“ sagde Sam, „for at sige til dig, at du skal holde dig for dig selv. Vi taaler ingen Næsvisheder af dig.“

„Hvad har da den lille Pige gjort eder, I Knægte der?“ spurgte gamle Samuel.

„Det er kun Drenge, Bedstefar. Lad os gaa ind til Mor. Det er de styggeste Drenge, jeg nogensinde har set, og Knappedrengen er den allerværste, og hans Knap er ikke en Øre værd.“

Der lød et Hyl fra alle tre Drenge.

„D e r er det,“ raabte Harry, „det er den Knap, hun altid gør Nar af. Vi ville ikke finde os i, at hun ler af Teddys Knap. Vi ville ikke taale det, Samuel, vi v i l l e ikke taale det.“

„Det er klart, hun ved ingen Ting om det. Ellers vilde hun aldrig le ad den. Hun er et Pattebarn, er hun.“

„Samuel, hun tror ikke, at Faders Historie er sand. De ved, at den er det, ikke sandt?“

„Hun er ikke engang saa gammel som Knappen.“

„Ha, ha! Hun var ikke engang født, da den var i Slag. Hun ved en god Portion, hun!“

Samuel døjede nok med at stille dem til Ro.

„Lad hende være, Drenge, gaa I nu hjem. Hun ved ikke noget om Knappen. Jeg skal nok fortælle hende Historien. Saa ler hun ikke mere. Jo, jeg husker nok din Far, min Dreng. Han var en tapper Mand, det var han, men han vilde aldrig have ført Krig mod smaa Piger. Skam eder nu og gaa hjem. Se nu til, I kommer af Sted, og det i en Fart.“

„Jeg h a r fortalt hende Historien, Samuel. Hun

hørte den godt. Men hun lo ad den. Hun skal sige, at hun er bedrøvet derover."

Teddy stod med Hænderne i Lommen og saa bestemt op paa Samuel,

„Aldrig, aldrig vil jeg sige, at jeg er bedrøvet derover. Bedrøvet! Jeg er glad ved, hvad jeg sagde. Jeg tror ikke et Ord af det, du fortalte, — ikke et eneste."

Nancy løb ind i Huset. Drengene gik tilbage, mere langsomt end de kom.

„Moder," sagde Teddy om Aftenen, da Moderen bøjede sig ned for at give ham hans „Godnatkys", jeg har ikke været god i Dag, jeg har det ikke godt nu. Jeg er saa ked af det."

„Ked af hvad, min Dreng?"

„Faders Knap."

Moderen sagde ikke mere til ham. Hun saa, han var søvnig og træt.

Men i sin Bøn den Aften bad hun Herren om, hendes lille Dreng maatte komme til at kæmpe lige saa tappert for Kristi Ære, som han nu gjorde for sin Faders Knap.

KAPITEL III

TEDDY HVERVES TIL SOLDAT

Det var Søndag Morgen. Op ad Alleen gik Teddys Moder med sin lille Søn ved Haanden. Klokkerne ringede til Kirke, ud fra næsten alle de smaa Huse kom der Kirkefolk.

Moderen gik og talte med sin Dreng. Hans Øjne foer fra det ene Sted til det andet, der var ikke en Fugl i Hækken ved Siden af Vejen, ikke en Blomst ved Vejkanten, der undgik ham. Saa saa han op paa Moderen.

„Jeg skal prøve paa det, Mor. Det er virkelig mit Alvor, Mor. Jeg vil stikke mine Hænder helt ned i Lommerne, og saa vil jeg sætte Fødderne lige klods op til hinanden. Hør, Mor, jeg tror, jeg vil sidde og tænke paa, at jeg skal til at skydes af nogle Soldater. Saa tror jeg nok, jeg kan sidde ganske, ganske stille. I Dag skal jeg nok være en god Dreng, Mor.“

Moderen gik ind i Kirken med lettet Sind. Det var ellers ikke nogen let Sag at have Teddy med i Kirke. Det var en sand Pine for dem, der sad ved Siden af, at have det urolige, lille Legeme i Nærheden. Mangen en Lektion havde Teddy

faaet af Præsten og Søndagsskolelæreren. Hans Moder havde heller ikke sparet. Men lige meget hjalp det.

Den Dag satte Teddy sig pænt stille ved Siden af sin Moder. I Dag skulde han sidde ganske rolig, det havde han lovet sig selv.

Han sad og mumlede: „Tyve Soldater lige foran, tyve Bøsser pegende lige hen paa mig. — Jeg skal staa stille som en Klippe. Jeg bider Tænderne sammen. Jeg blinker ikke engang med Øjnene. Nu kommer Officeren. Jeg rører ikke en Muskel. Fem Minutter til — og saa —."

Der gik et Stød igennem ham. Lige over for paa den anden Side af Gangen sad Nancy mellem sin Moder og gamle Samuel. Hun sad og blev ved at stirre paa ham.

Hun var ogsaa i Dag i sin Matrosdragt. Hendes mørke Øjne veg ikke fra ham.

Det var ikke til at holde ud.

Hænderne begyndte at gaa nede i Lommerne. Hvorfor blev hun dog ved at se paa ham? Godt, han kunde se paa hende igen. En Stund sad de blaa og brune Øjne og stirrede ind i hinanden. Ingen af dem vilde først slaa Øjnene ned.

Til sidst slap Teddys Taalmodighed op. Han kunde ikke styre sig længere. Han vrængede Ansigt ad hende. Hun blev ved at se paa ham. Hun skulde da have at vide, at han brød sig slet ikke om det, ikke en Døjt. Han rakte lang Næse ad hende. I samme Øjeblik kom der en lille, rød Tunge ud imod ham.

Det var dog for galt. „Jeg hader dig!" brød det ud af ham.

Alle Øjne vendte sig forfærdede hen imod Teddy.

„Men Teddy, Teddy dog!“ sagde Moderen.

Teddy tog en stor Bønnebog. Under den øvrige Del af Gudstjenesten tjente den som hans Skjold mod hende, der sad paa den anden Side Gangen.

Da Folk gik ud af Kirken, kom Læreren hen til Teddys Moder. Det var en gammel, graahaaret Mand med milde, drømmende Øjne.

„Hør, hvad kunde dog faa Deres Dreng til at sige det?“

„Jeg kan slet ikke forstaa det,“ svarede Moderen, „han havde endda saadan lovet mig, at han vilde være en god Dreng i Dag.“

„Tror De ikke, Teddy kunde have godt af at komme op og drikke The hos mig i Eftermiddag. Saa kunne vi tale lidt med hinanden, vi to.“

Teddy saa ikke videre henrykt ud.

Han vidste godt, at saadan plejede Læreren altid at sige, naar der var en, han vilde have fat i. Det var første Gang, det var faldet i hans Lod at blive indbudt.

Det var virkelig slet ikke morsomt.

Men Moderen svarede: „Tak, aa Tak skal De have! Han skal komme lige efter Søndagsskolen.“

Teddy sagde ikke et Ord paa Vejen hjem.

Klokken halv fem stod han udenfor Lærerens Dør.

Læreren kom ud, tog ham ved Haanden. Saa stod han da inde i Lærerens Værelse.

„Naa, saa skal vi to nok snakke lidt sammen, min Dreng. Sæt dig nu ned og fortæl mig, hvad I havde i Søndagsskolen i Dag?“

„Det var Israels Børn i Ægypten. Jeg kan vist ikke huske meget deraf. Jeg sad hele Tiden og tænkte paa Dem.“

Læreren smilede. Efterhaanden fik han Drengens Mund i Gang. Saa tog han en stor Bibel ned fra Reolen og lagde den hen foran Teddy.

„Hør, du, læs mig et Vers i Johannes's første Brev, det tredie Kapitel. Det er det femtende Vers. Lad mig se, om du kan finde det.“

Teddy skyndte sig, alt hvad han kunde, at vende Bladene.

„Hver, som hader sin Broder, er en Manddraber,“ læste han ganske langsomt.

„Det er godt. Sid nu stille og spekuler paa det i fem Minutter. Sig mig saa, hvad du tænker om det, lille Teddy.“

Blodet skød op i Drengens Kinder. Han gemte Ansigtet i sine Hænder.

Da de fem Minutter var forbi, sagde han frygtsomt:

„Jeg vilde ikke hade en Broder. Jeg vilde gerne have en Broder. Tror De, det var det samme, hvis det var en Pige?“

„Ganske det samme!“ Læreren kunde næppe holde et Smil tilbage. „Det er ganske det samme. Med „Broder“ menes der alle, baade Mænd og Kvinder og Børn, alle.“

„Saa skulde jeg hænges!“ sagde Teddy med Overbevisning.

„Naa fortæl mig saa det hele, min Dreng. Hvem var det, du talte til i Kirken?“

Teddy var ikke sen. Han fortalte og fortalte og fortalte En Gang imellem vilde Læreren prøve paa

at standse ham. Men det var en Umulighed. Teddy blev ved. En ustandselig Ordstrøm.

Det løb helt rundt for Læreren.

Endelig standsede Teddy, helt forpustet af Anstrængelse. Læreren var ligesaa klog, som da han begyndte.

„Det er Faders Knap, det hele drejer sig om," føjede Drengen til. Med en stolt Mine viste han Læreren den.

„Hun sagde, hun troede ikke et Muk af, hvad jeg sagde. Og saa rakte hun Tunge ad mig. Hun rakte den lige saa langt ud, som hun kunde faa den!"

Teddys Ansigt blussede af Harme.

„Fortæl mig Knappens Historie, min Dreng. Jeg har nok hørt den engang, men jeg tror, jeg har glemt den," sagde Læreren, „men lidt langsomt, Teddy!"

Teddys Øjne funklede. Det var noget for ham. Han sprang op fra Stolen, stillede sig ligeoverfor Læreren. Og saa fortalte han.

„Lidt langsomt, min Dreng!" sagde Læreren en Gang imellem.

Langsomt! Nej, det var da umuligt at fortælle den Historie langsomt.

Endelig havde den da Ende. Tjenestepigen kom ind i det samme og sagde, at Theen var færdig.

Læreren tog Teddy ved Haanden ind i Spisestuen. Der stod Thebordet dækket.

Teddy syntes slet ikke, det saa saa fejlt ud Der stod varme Tvebakker. Og Jordbær-Syltetøj. Og Søsterkage.

Teddy var snart i fuldt Arbejde.

Han sad og spekulerede paa, at hvis alle uartige Drenge, Læreren bød hjem til sig, fik saadan et Traktement, saa var det slet ikke saa galt at være uartig.

Da Teddys Iver begyndte at stille lidt af, sagde Læreren:

„Hør, jeg vilde gerne tale lidt mere med dig, Teddy. Din Fader var en tapper Soldat. Han døde, fordi han vilde redde Fanen. Du kunde nok have Lyst til at ligne ham, ikke sandt?“

„Ligne Fader! Ja, det kan De ellers tro jeg har!“

„Der er et lille Vers i Bibelen, som taler om Herrens Banner, — du ved nok, Banner er det samme som Fane. Nu skal jeg sige dig, hvordan det lyder, saa kan du sige det bagefter: „Kærlighed er hans Banner over mig.“ Kan du huske det?“

Teddy gentog det ganske langsomt.

„Det er et vidunderligt Banner,“ vedblev Læreren tankefuld, „Guds Kærlighed til Mennesket, selv om saa Mennesket lige fra Barn kæmper mod sin Skaber. Hvem vilde ikke gaa mod Fjenden med saadan et Banner, et Banner, der er farvet rødt med vor Kaptajns Blod, Jesu Kristi, Guds Søns, Blod.

Teddy trak Vejret dybt. Da Læreren holdt op, raabte han: „Gaa videre, Hr. Lærer. Det er noget for mig. Tror De, Gud vil have mig til at bære Fanen for sig?“

„Dersom du er traadt i Tjeneste hos ham. Er du en af hans Soldater?“

„En af hans Soldater? Det ved jeg ikke.“

„Gud vil saa gerne have os til at træde i sin Tjeneste. Men han vil have, at vi skulle melde os selv. Har du gjort det, Teddy? Thi der maa

komme en Tid i vort Liv, hvor vi fuldt overgiver os til ham, som har forhvervet os med sit Blod. Hvorfor, min Dreng, tror du, at Jesus døde paa Korset? Bar han dine Synder der?"

„Ja," sagde Teddy og fæstede sine Øjne alvorlig paa Læreren, „ja, det tror jeg sikkert, Moder har tidt talt med mig om det."

„Ja, men hvordan tør du da staa udenfor hans Hær? Hvorfor har du aldrig meldt dig til Tjeneste hos ham? Hører du da med til hans Fjender, Teddy?"

Teddy stod med foldede Hænder. Han saa op. Han saa ud som en, der havde fattet en stor Beslutning.

„Jeg melder mig. Jeg vil være en af Herrens Soldater fra i Dag af."

„Hvordan vil du bære dig ad med det?"

„Det ved jeg ikke. Aa, fortæl mig det!"

Der var ganske stille. Læreren var sig Øjeblikkets Alvor bevidst. Idet han saa ind i Barnets spørgende, alvorlige Blik, forstod han, hvor meget der afhang af, hvad han sagde. Han vidste, at Mesteren ikke var for stor til at tage imod et Barnehjerte, og at han kunde holde det fast og lede det frem ad Vejen til Himlen. Han bad Herren om at hjælpe sig til at tale ret.

„Du maa fortælle det hele til Herren. Du maa ikke være alt for hastig. Knæl ned et eller andet Sted og bed Herren om, at han vil give dig den Hellig Aand, saa at du maa komme til at se dine Synder og faa dit Navn skrevet ind i Livets Bog. Bed om det og føj saa til: „for Jesu Skyld!" Sig til Herren, at du gerne vil i hans Tjeneste og høre ham til nu og i al Evighed."

Læreren talte ganske langsomt.

Teddy stod længe stille. Saa sagde han: „Og hvis jeg nu melder mig til Tjeneste hos Herren og bliver en af hans Soldater, skal jeg saa blive ved at være det altid? Ogsaa naar jeg bliver hundrede Aar gammel og ingen Tænder har mere?“

„Vilde du da hellere være en af Djævelens Soldater?“

„Nej, nej!“

„Det er godt, du tænker lidt over det. Gaa nu hjem og tænk. Naar du saa har bestemt dig, saa kom og sig mig det.“

Store Rynker stod i Drengens Pande.

„Jeg kunde nu nok have Lyst til at blive en af Herrens Soldater, men hvem skal jeg saa faa at kæmpe med? Er det saadan virkelige Fjender?“

„Jeg skal nok fortælle dig om Fjenderne, min Dreng. Men meld dig først til Tjenesten. Jeg kan da vise dig én Fjende, den allerværste, du kan faa at kæmpe med.“

„Kan De? En virkelig levende en?“

„Ja, en virkelig levende en.“

Teddy saa helt fornøjet ud.

„Naa, nu skal du hjem,“ sagde Læreren. „Dersom du træder i Herrens Tjeneste, Teddy, saa er den allerførste, du skal bære din Fane hen til, den lille Pige, som du sagde, du hadede. Skal vi ikke bede sammen, min Dreng. Knæl du blot ned sammen med mig.“

Aftensolen kastede sine Straaler ind gennem det aabne Vindue. De faldt lige hen paa Lærerens hvide Haar, de bragte Drengens lyse Krøller til at straale. Med lukkede Øjne og foldede Hænder lyttede Teddy

til Lærerens Bøn: „Kære, kære Hyrde, jeg bringer et Lam til dig. Tag ham, led ham, før ham, velsign ham i al Evighed. Lær ham at stride den gode Strid, giv ham Sejerskransen tilsidst. Jesus Kristus, gør det. Amen!"

En Times Tid efter sad Teddy hjemme ved Siden af sin Moder. Hans Bedstemoder og Onkel vare til Aftengudstjeneste.

Teddy havde fortalt Moderen noget af, hvad Læreren havde sagt. Nu sad han med sine Albuer i Vindueskarmen og saa ud i Haven.

Fuglene vare ved at sige „God Nat" til hinanden, en stille Fred hvilede over alt derude.

„Moder!"

„Ja, min Dreng!"

„Moder," sagde Teddy, idet han saa op mod den blaa Himmel. „Moder, det er for mig, ligesom Gud venter paa mig."

Moderen svarede intet.

„Moder, naar traadte du i Guds Tjeneste? Er det længe, længe siden?"

„Ja, min Dreng, det var førend jeg blev gift med din Fader."

„Naar traadte Fader ind i Tjenesten? Gjorde han det, da han var lige saa lille som jeg?"

„Nej, han var meget ældre end du, da han gjorde det. Men han var altid saa ked af, at han ikke havde givet sit Hjerte til Gud, medens han var Dreng."

„Tror du, Herren vil have smaa Soldater, Mor? Tror du, jeg bliver den alleryngste, han har?"

„Nej, Teddy, det bliver du ikke. Han har mange Soldater, der ere yngre end du."

Igen en lang Tavshed. Teddy drog et dybt Suk.

„Jeg har saadanne tunge Tanker i Aften, Moder. Jeg er saa træt af at tænke. Vil du læse et Stykke for mig, inden jeg gaar til Sengs?“

Moderen trykkede sine Læber mod det lille, krøllede Hoved.

„Min Dreng, jeg er saa glad ved, at du har de Tanker. Moder har ofte bedet om, at du maatte blive en af Jesu smaa Soldater og Tjenere. Hvad vil du have, jeg skal læse?“

„Aa, Mor, læs om de tre Mænd i den gloende Ovn.“

Og Moderen tog Bibelen. Hun lagde Armen om sin Drengs Hoved og læste det for ham.

Lidt efter laa Teddy i sin Seng. Da Moderen kyssede ham til Godnat, slog Teddy begge Armene om hendes Hals og hviskede:

„Mor, jeg gør det i Morgen. Mor, jeg gør det helt af mig selv.“

KAPITEL IV

TEDDY MELDER SIG TIL TJENESTE

Det var Eftermiddag næste Dag. Skolen var forbi. Børnene strømmede ud. Det varede ikke længe, saa vare Drengene samlede paa det vante Sted.

Boldspillet skulde til at begynde.

„Hvor er Teddy henne?“ — „Er der nogen af Jer, der har set Teddy?“ — Ted — dy — y!“

Men det hjalp ikke, hvor meget de saa raabte. Teddy var og blev usynlig.

„Mon han ikke maa komme ud i Eftermiddag?“ spurgte en.

„Han gik helt i Taage i Dag,“ sagde en anden.

„Ja, han var saa sær i Skolen i Dag. Jeg rakte ham det halve af et vældigt stort Æble. Han saa paa det, som om jeg havde rakt ham en Klump Snavs. „Tak,“ sagde han, „i Morgen vil jeg nok have det, ikke i Dag.“ Der er noget i Vejen med ham.“

„Og lagde I Mærke til,“ begyndte en anden ivrig, „hvor han svarede forkert i Regning. Han sagde, der gik fire Soldater paa en Alen! Og Læreren sagde: „Har du da slet ikke andet i Hovedet end Soldater, Teddy?“ Teddy blev helt rød i Hovedet. „Mit Hoved er helt fuldt af Soldater i Dag.

Hr. Lærer,“ sagde han. Og hørte I saa, hvad Læreren sagde til ham? „Saa gaa du hen i Krogen, til de er kommen ud af dit Hovede, og kom saa og sig mig, naar det er sket.“ Da Teddy kom forbi mig, hviskede jeg til ham: „Har du tabt din Knap, gamle Fyr, er det det, der er i Vejen?“ „Nej, du, Knappen har det godt, men jeg gaar og tænker paa at lade mig hverve.“

„Han vil være Trommeslagerdreng, naar han bliver stor nok — jeg er vis paa, han vil være Trommeslagerdreng — det vil jeg ogsaa være!“ raabte en.

„Aa, kom nu,“ raabte en anden, „lad os lade Teddy være, lad os bare faa begyndt!“

Snart var Spillet i fuld Gang. Teddy var glemt. Men Teddy — han var ikke inde. Nej, ligesom han var kommen ud af Skolen, var han smuttet af Sted.

Ind imellem Træerne, der hang ud over Bækken. Bestandig længere ind. Hurtigere og hurtigere løb han. Og alt imens hviskede han:

„Jeg vil helt ind i Skoven. Ind under et rigtig tykt Træ. Der maa ikke et eneste Egern se mig. Ikke engang en Kanin. Og saa skal der være ganske, ganske stille, ligesom i en Kirke. Jeg gaar ikke derfra, før jeg har gjort det.“

Ind i Skoven kom han. Men han var ikke let at gøre tilpas. Han løb frem og tilbage, saa sig forsigtig omkring, stak sit krøllede Hoved ind imellem Buskene. Det varede en halv Time, før han fandt et Sted, han rigtig syntes om.

Det var under et gammelt, mosgroet Egetræ. Rundt om det stod der en hel Masse Smaabuske.

Det var som en hel lille Løvhytte. Teddy stod lidt stille foran det gamle Træ. Saa tog han, halvt undselig, halvt ærbødig, sin Hue af og lagde den stille ned paa Jorden. Han stod og saa lidt gennem det grønne Løvtag op til den blaa Himmel, der tittede frem overalt. Hans Hænder vare foldede, hans Læber bevægede sig en Stund, men i fuldkommen Tavshed.

Vinden strøg sagte henover hans lyse Krøller, Grenene over hans Hoved bevægede sig lidt frem og tilbage. Fuglenes Stemme var den eneste Lyd, han hørte.

Da Drengens Øjne atter sænkede sig ned mod Jorden, var der ligesom et Genskin i dem af Solskinnet ovenover.

Han faldt ned paa sine Knæ

Han lagde de foldede Hænder mod den gamle Stamme, bøjede sit Hoved, indtil det hvilede mod Træet, saa bad han højt, langsomt og med hyppige Pavser.

„O Gud, her er jeg. Har du ventet efter mig? Jeg er kommen for at træde i Tjeneste hos dig. — O Gud, tilgiv mig, jeg har glemt alt det, Læreren sagde, jeg skulde sige. Men vil du forlade mig mine Synder og skrive mit Navn ind i din Bog i Himlen? Jeg hedder Edvard Jakob Platt. Jeg er kommen for at blive din Soldat. Altid. — Vil du beholde mig altid? Jeg vil aldrig, aldrig holde op med at være din Soldat. — Lad mig komme til at kæmpe i en rigtig Kamp! Lad mig rigtig komme til at holde din Fane højt op! — Og, kære Gud, vil du sige til Far, at jeg er traadt i Tjeneste hos dig i Dag. — Læreren sagde, du vilde tage imod

mig. — Jeg takker dig, at du lod Jesus dø for mig. — Jeg er saa bedrøvet over, at jeg ikke har hørt med til hans Hær før. Jeg vidste ikke af, at han vilde have mig. — Hjælp mig til at blive en rigtig god Dreng for Jesu Skyld Amen."

Det var et Barns Bøn, men bedet med et Barns stærke Tro.

Da Teddy rejste sig op, var han helt vis paa, at Gud havde taget imod ham. Det var, som en tung Sten var lettet fra hans Hjerte.

En Stund efter kom han hen til de andre Drenge. Hans Ansigt straalede. Det varede ikke længe, saa var han i fuldt Arbejde med at spille Boldt. Enhver kunde se, hvem der var Mesteren.

Det var Skumring, før han kom hjem. Han bad Moderen om Lov til at gaa hen til Læreren.

„Hvad vil du der, min Dreng?"

„Han har bedt mig om at komme. Tror du, det er for sent? Jeg har saadan en Lyst til at gaa derhen i Aften."

Moderen saa ned i det lille ivrige Ansigt, der var vendt op imod hende.

„Naa, saa løb da! Men skynd dig at komme igen!"

Saadan gik det da til, at Teddy igen stod i Lærerens Stue.

„Jeg har gjort det!" raabte han aandeløst, ligesom han kom ind i Stuen.

„Hvad mener du? Hvad er det, du har gjort?"

Læreren sad ved Vinduet, hensunken i Tanker. Nu for han op.

Endelig gik det op for ham, hvem det var.

„Aa, det er Teddy, ikke sandt? Har du gjort

det? Det skal Gud have Tak for. Nu husker jeg det. Du er en helt ny Rekrut, ikke sandt?"

Teddys Øjne funklede.

„Jeg meldte mig til Tjeneste i Eftermiddag."

„For hele Livet? Hele Livet, ikke sandt du?"

„For hele Livet, Hr. Lærer," svarede Teddy bestemt.

„Maatte saa Gud bevare dig i Troskab mod ham, min Dreng, i Liv og i Død!"

Der blev en Pavse. Saa sagde Teddy ivrig: „Undskyld, Hr. Lærer, De sagde, De vilde vise mig en af de Fjender, jeg skulde til at kæmpe med".

„Gjorde jeg det, Teddy? En af de mange — hvad mon det var for en?"

„En virkelig levende en, sagde De."

„Ja, nu husker jeg det. Kom lidt herind."

Han førte Drengen ind i Salen, stillede ham foran det store Spejl, der naaede lige fra Loft til Gulv.

„Kan du saa se din Fjende?"

„Mig selv! Er det kun mig selv?"

Teddy saa helt skuffet ud.

„Det er dig selv. Lille Teddy er din værste Fjende. Og jo ældre du bliver, desto mere vil du komme til at se, hvor slem en Fjende han er."

„Jeg forstaar det slet ikke, Hr. Lærer!"

„Sæt dig lidt ned, saa skal jeg prøve paa at forklare dig det. Hvis du vil til at tjene den Herre Jesus, saa skal du faa at se, der er to Teddy'er. En god og en slem. Den slemme Teddy er din Fjende. Hør, du sagde, du var meget vred paa den lille Pige. Er du vred paa hende endnu?"

„Hende — hende har jeg helt glemt. Jeg — jeg holder ikke af hende."

„Du mener, den slemme Teddy i dig holder ikke af hende. Men den gode Teddy vil altid gøre det. Den gode Teddy er altid lydig mod Kaptainen; og Kaptainen er den allerstærkeste, for det er Jesus; han er ogsaa stærkere end den slemme Teddy.“

„Jeg tror, jeg forstaar det,“ udbrød Teddy. „Forleden var der nogle af de andre Drenge, der sagde til mig: „Kom med os, vi ved, hvor der er nogle dejlige Æbler. Der er ingen, der kan se det.“ Jeg vilde saa gerne med. Nu forstaar jeg det. Det var den slemme Teddy, der vilde med. Men saa kom jeg i Tanker om, det er vist at stjæle. Saa sagde jeg Nej. Det var vist den gode Teddy, var det ikke det?“

„Jo, det var det nok, Teddy. Hold dig rigtig nær til din Kaptain. Og husk saa: „Fremad! ingen Pardon! ikke skaane Fjenden!““

Læreren faldt i Tanker. Seende ud i Haven sagde han stille:

„Men jeg ser en anden Lov i mine Lemmer, som strider imod mit Sinds Lov og tager mig fangen under Syndens Lov, som er i mine Lemmer. — Hvo skal befri mig fra dette Syndens Legeme? Jeg takker Gud ved Jesus Kristus, vor Herre. Saa tjener da jeg, den selvsamme, Guds Lov med Sindet, men Syndens Lov med Kødet.“

Det var Middag næste Dag. Det var ved Middagsbordet, Teddy plejede at drøfte Dagens Begivenheder. Den Dag var han særlig ivrig.

„Hør, Bedstemo’r, hvad er det styggeste Navn, man kan give en Dreng, men det skal være det allerstyggeste?“

„Ih, men hvad tænker du dog paa, Dreng,“ udbrød Bedstemoderen, „hvem er det, du vil have et Navn til? Er der en, der skal døbes?“

„Nej, det er ikke saadan et Navn, Bedste, — nej, det skal være et Navn, der passer til en Dreng som mig! Kender du ikke et rigtig, rigtig stygt Navn?“

„Et stygt Navn!“ sagde Moderen, „jeg kender slet ingen Navne, der ere stygge. Naar man kommer til at holde af en, saa synes man ikke, hans Navn er stygt. Jeg kendte en Dreng, der hed Tobias. Jeg syntes slet ikke om det Navn, skønt det stod i Bibelen. Men saa kom jeg til at holde af ham. Saa kom jeg ogsaa til at synes om hans Navn.“

„Aa, Mo'r, ja men det skal være et Navn, der er meget grimmere,“ svarede Teddy ivrig. „Det skal være Navnet paa en rigtig grim en!“

„Jeg skulde da ikke tro, du vil til at kalde nogen ved saadan et Navn, Dreng!“ udbrød Bedstemoderen. Hun havde Mistanke til ham. Ikke helt uden Grund. Teddy saa vist op paa hende.

„Naa, det kan ogsaa være lige meget. Jeg finder nok et selv.“

Saa kunde de ikke faa mere ud af ham. Om Eftermiddagen havde de fri i Skolen. Teddy listede sig ud i Skoven.

Han gik og smaasnakkede med sig selv, som han plejede. Der arbejdedes ivrigt inde i hans Hjerne.

„Jokum, — mon det ikke kan —? — Nej—j! Sorteper — Skidtmads — Tudesøren. Hvordan skal jeg dog finde paa et Navn. Jeg maa have et. Ellers kan jeg slet ikke tale til ham. Bare Mo'r havde kunnet hjælpe mig. Det er ikke let at finde

ud af. Jeg kan ikke finde paa et Navn, der er stygt nok. Snydemikkel. Nej, jeg kan ikke. Maaske Læreren kan hjælpe mig. Jeg vil spørge ham om det. Men det maa være snart. Jeg vilde saa gerne have det i Orden.

Jeg maa have fat i Nancy. Læreren sagde, jeg maatte se at blive Ven med hende. Det var hende jeg først skulde bære min Fane hen til. Jeg tænker nok, hun vil holde af den.

„Hun er en væmmelig —. Fy dog, Teddy, det var din Fjende, der sagde det! „Hun er en væmmelig Pige," vilde du sige, ikke sandt, du? Nu skal du ellers se at holde dig i Skindet. Nancy er en rigtig rar Pige, en rigtig rar. Det skal i det mindste ikke vare længe, inden hun bliver det. Jeg vil prøve paa at tænke mig hende rigtig, rigtig rar. Du skal ellers faa med mig at bestille, Fjende, hvis du kommer og siger saadan noget en Gang til. Hvad er det? Der tror jeg virkelig, hun er ved at klavre op i Træet derhenne!"

Teddy holdt inde. Med aaben Mund stod han og saa paa, hvor let det gik for Nancy at klatre op i det gamle Bøgetræ.

Han fløjtede. Hun saa sig om. Hun lod sig ikke et Øjeblik forstyrre.

„Ha, ha! Er det den lille dumme Knappedreng. Du kan jo ikke en Gang faa fat paa mig."

Hun ligefrem haanede ham. I en Fart fik Teddy sin Trøje af. Hen til Træet. Hun havde et godt Forspring. Teddy var nær ved at tabe Vejret af Forundring. Hun var sandelig ikke bange. At hun turde sætte sine Fødder paa saadan nogle raadne Grene.

Opad gik det med dem begge. De stønnede af Anstrængelse. Men tilsidst kunde hun ikke komme længere. Hun satte sig paa en Gren og saa foragtelig ned paa ham.

„Sikken en! Du kunde jo ikke faa fat i mig! Du kan jo slet ikke klatre, du! Min Fader har lært mig det. Jeg kan klatre op i Rigningen af et Skib, lige saa højt op som den bedste Matrosdreng. Og dette her er mit Skib. Du skal faa Lov til at sidde her ved Siden af mig. Hvis du da vil opføre dig ordentlig."

Teddy svang sig op paa en Gren lige overfor hende.

Et Øjeblik var der Tavshed. Begge Børn søgte at komme til Aande igen. Teddy sad og overvejede, hvordan der skulde komme Fred i Stand. Han vilde da gøre et Forsøg. Han vilde gøre det saa snildt, han kunde.

„Jeg tror, vi ere meget nær ved Himlen, tror du ikke ogsaa?" bemærkede han, idet han saa op mod den klare, blaa Himmel. „Mon det ikke er derfor, Fuglene ere saa stille i deres Reder? Englene kunne vist ikke lide at høre nogen skænds saa nær ved dem."

„Jeg har slet ikke i Sinde at skænds med dig. Du siger ikke det Ord rigtig."

„Hvad for et Ord?"

„Skændes!"

Nancy lagde rigtig Eftertryk derpaa. Men Teddy lagde slet ikke Mærke dertil. Han havde altfor travlt med at faa noget halet op af sin Lomme. Endelig fik han det op. Det var et stort, hvidt Lommetørklæde. Han brød en Gren af Træet og

bandt Lommetørklædet omhyggeligt dertil. Saa holdt han det op mod hende.

„Jeg gjorde det selv i Morges,“ sagde han stolt, „jeg bad Onkel igaar Aftes om at faa et af hans bedste Lommetørklæder. Og saa gjorde jeg det selv i Morges med Pen og Blæk. Kan du læse det?“

Nancy kiggede nysgerrig paa de kluntede, sorte Bogstaver, der vare malede tværs over Tørklædet.

„Kærlighed?“ sagde hun, „hvad vil det sige?“

„Det er den Fane, jeg skal bære for min Kaptajn. Det betyder, at jeg vil holde af dig. Endogsaa af dig.“

Nancy slog med Hovedet.

„Jeg bryder mig slet ikke om at faa dig til at holde af mig.“

„Ja, men det vil jeg,“ sagde Teddy bestemt.

„Hvordan vil du bære dig ad med det?“

„Hvor — hvordan? Ja, hvordan? Jeg vil aldrig mere blive vred paa dig. Det er ikke saa let.“ — Han drog et dybt Suk. „Det er ikke let, men jeg vil fortælle dig, at jeg er bedrøvet over, at jeg ikke lod dig komme først over Broen, og jeg er bedrøvet over, at jeg hadede dig i Kirken.“

Nancys sorte Øjne saa spørgende ind i de blaa Øjne lige over for hende.

„Er du bedrøvet, virkelig bedrøvet?“ spurgte hun.

„Jeg tror, jeg er det. I det mindste en Del af mig er det. Min Fjende er det ikke. Men jeg er det.“

Det gik over Nancys Forstand.

„Og du vil aldrig blive vred mere? Du vil aldrig mere pudse disse grimme Drenge paa mig?“

„Nej, det vil jeg aldrig mere.“

Et stort, rødkindet Æble kom hurtig ud af den anden Lomme. Han rakte det hen til hende. Det skulde være Fredsgaven.

Nancy tog imod det uden at sige et Ord. Hun satte sine smaa, hvide Tænder i det. Saa smilede hun polisk.

„Har jeg faaet det for at holde af dig?“

„Jeg tænkte, du saa bedre kunde det. Det vil gøre det lettere for dig.“

„Godt, jeg skal gøre det. Dersom du bare vil gøre en eneste Ting?“

„Hvad er det?“

„Du skal give mig din gamle Knap.“

Teddy var nær ved at tabe Vejret over hendes Frækhed.

„Min gamle Knap!“ raabte han, „Far's gamle Knap! Nej, aldrig, aldrig, aldrig! Hellere vil jeg skydes ihjel — eller druknes ihjel — eller hænges ihjel — eller skæres i ganske smaa bitte Stykker! Aldrig vil jeg give min Knap fra mig! Den skal blive ved at være paa min Frakke, til jeg er hundrede Aar gammel. Den skal begraves med mig. Hvis jeg mistede min Knap, ved du, hvad jeg saa vilde gøre?“

Nancy stirrede forskrækket paa den lille Taler.

„Nej,“ sagde hun, „hvad vilde du saa?“

„Jeg vilde falde lige om og dø. Mit Hjerte vilde briste, gaa rent i Stykker. Kunde jeg ikke dø meget hurtig, saa vilde jeg slet ikke spise og drikke det allermindste. Ikke det allermindste. Jeg vilde lægge mit Hoved ned, og næste Morgen vilde du finde mig liggende ganske kold. Jeg vilde ligge og

stirre op imod Himlen med stive Øjne, ligesom den gamle Hund laa, jeg læste om forleden Dag."

Teddys Stemme lød saa sørgelig, at Nancy slet ikke kunde sige noget dertil.

Endelig hviskede hun:

„Jeg kan aldrig rigtig komme til at holde af dig, før du giver mig den."

„Vil du da holde en lille Smule af mig?"

„Det kunde jeg maaske nok," svarede hun nølende.

„Og du vil aldrig mere sige, at du ikke tror paa Far's Historie?"

„Det vil jeg ikke love dig."

Da hun havde taget den sidste Bid af Æblet, vedblev hun:

„Lad mig høre en af dine andre Historier først. Jeg har Lyst til at høre en nu. Sally sagde i Skolen, at du kan en hel Mængde om Feer."

Teddy nikkede, saa sagde han langsomt:

„Det kan du stole paa, jeg kan. Men tror du ikke paa Far's Historie?"

„Aa, fortæl mig en Historie om en Fe."

Teddy slog sine Hænder om en Gren. Han sad en Stund med rynkede Bryn og tænkte sig om. Saa slog han Øjnene op og spurgte:

„Skal jeg fortælle dig om, hvordan en Dreng kom ind i et Egetræ og fandt en lille Dør, der førte lige ind til, hvor Nissen bor?"

Det lød helt lovende. Nancy var lutter Øre. Og sikken en Historie, Teddy saa begyndte at fortælle. Der var rigtignok ikke Tid til at falde i Tanker. Nisser, Alfer, Feer, underjordiske Herligheder, spændende Æventyr. Det var intet Under.

at den Dreng, der kunde fortælle saadanne Historier, var Landsbyens Konge.

Endelig holdt Teddy da inde. Nancy drog et langt, lettende Suk, da hun hørte ham sige tilsidst:

„Hurtig aabnede Drengen den lille Dør. Han stod udenfor Egen. Han var frelst.“

„Knappedreng, jeg kan godt lide dig,“ forsikrede hun, idet hun gav et lille Kast med Hovedet. „Vil du snart fortælle mig en Historie til?“

„Maaske vil jeg det,“ sagde Teddy. Han var ikke saa lidt stolt over, at han var ved at faa Overtaget over hende. „Men nu skal jeg hjem. Jeg gik kun herud for at tænke og for at blive gode Venner med dig.“

„Hvordan kunde du dog falde paa det?“ spurgte den lille Pige, da de atter stod nede paa Jorden. „Jeg synes, du sagde noget om din Kaptajn. Hvem er det?“

„Jesus Kristus,“ svarede Teddy ærbødig, „og hans Banner er Kærlighed, saa jeg skal elske alle og enhver, hvad enten jeg holder af dem eller ej.“

„Hvorfor dog det?“

„Fordi han ønsker det, og jeg er nu en af hans Soldater.“

„Har Jesus ogsaa nogen Matroser?“

Spørgsmaalet kom meget pludselig. Teddy svarede i en overlegen Tone:

„Nej, han har ikke andre end Soldater.“

„Saa bryder jeg mig ikke om at høre ham til. Slet ikke en eneste Smule. Men jeg tror, han har Matroser ligesaa vel som Soldater. Du siger ikke sandt, Teddy.“

Hendes Stemme lød noget vred. Men Teddy rystede blot højtidelig paa sit Hoved.

„Jeg er sikker paa, der staar ingen Ting i Bibelen om Jesu Matroser. Men jeg skal spørge Mo'r derom, og saa skal jeg give dig Besked. Men nu maa jeg hjem. Farvel. Nu skal vi til at være Venner, ikke sandt?"

„Jo, nu skal vi til at være Venner," gentog hun. Afsted løb de i forskellige Retninger. Nancy raabte efter ham:

„Men virkelig holde af dig, det kan jeg ikke, før du giver mig din Knap."

KAPITEL V

DE FØRSTE SEJRE

„De maa ikke blive vred, Hr. Upton, men jeg vilde saa gærne tale med Dem!“

Læreren var paa Vejen hjem, da Teddy fik fat i ham.

Han smilede, da han saa Drengen.

„Du kan jo gaa med mig hjem, saa kan du tale med mig, saa meget du har Lyst.“

Saa gik de sammen opad Alleen, den gamle Lærer med bøjet Hoved og Hænderne paa Ryggen, Drengen ivrig som altid.

„Aa, Hr. Upton, det var det — kan De ikke give mig et Navn til min Fjende — et rigtig godt et!“

Læreren saa fornøjet paa ham.

„Har du allerede været i Kamp?“

„Jeg tror, jeg havde en i Gaar. Skal jeg fortælle Dem det? Bedstemoder var meget vred paa mig, fordi jeg havde taget og gjort et af Onkels bedste Lommetørklæder til et Flag. Det faldt mig da aldrig ind, der kunde være noget galt i det. Jeg skrev lige tværs over det med Blæk „Kærlighed“. Jeg gjorde mig saadan en Umage. Jeg vilde vise Nancy det. Men da jeg kom hjem, blev Bedstemoder saa

vred, saa vred. Hun tog mig i Kraven og lukkede mig inde i Kammeret bag ved Køkkenet. Moder var ude. Jeg skreg saadan, jeg var saa rædsom ulykkelig. Bedstemoder sagde, jeg endte nok Livet i Forbedringshuset. Hun sagde, jeg var den grimmeste, uartigste Dreng, der kunde gaa i et Par Sko. Hun sagde, hun havde Lyst til at give mig en rigtig god Dragt Prygl. Jeg var saa ulykkelig, saa ulykkelig. Men saa blev jeg ked af at græde mer, og kan De saa tænke Dem, Vinduet ud til Haven stod paa Klem. Jeg krøb derop. Jeg sprang ud af det. Jeg var saa lykkelig. Saa lige med et kom jeg til at tænke mig om. Men jeg havde ikke den allermindste Lyst til at gaa ind ad Vinduet igen".

„Og saa begyndte Kampen?" spurgte Læreren.

Teddy sukkede.

„Jeg bad Gud om at drive min Fjende bort. Jeg stod en frygtelig lang Tid og tænkte over det. Tænke — er det det samme, som at kæmpe?"

„Tit er det det samme."

„Saa var det en haard Kamp. Men tilsidst krøb jeg ind igen. Var det at være en Soldat?"

„Ja, min Dreng."

„Og Bedstemoder lod mig slippe ud lige straks efter, og jeg kyssede hende og sagde, at jeg var saa bedrøvet. Og saa fortalte jeg hende, at jeg var lige nær ved at være løben min Vej. Og saa bad jeg hende om endelig en anden Gang at se efter, at Vinduet var lukket godt i, saa jeg ikke skulde have saa haard en Kamp igen."

„Du vil faa Kampe nok, du. Vær bare ikke bange for at stille dig der, hvor Kampen er haardest. Det er at være en tapper Soldat — —."

„Aa, Hr. Upton, kan De ikke give mig et grimt Navn, et rigtig væmmeligt Navn til min Fjende.“

„Jeg troede, din Fjendes Navn var Teddy!“

„Nej, det er jo mit eget Navn. Jeg maa have et Navn til ham, et Navn alene til ham, forstaar De nok.“

„Hvad synes du om Ego eller Ipse?“

„Ego — Ipse —! Det var to sære Navne. Jeg synes bedst om Ipse. Jeg tror, jeg vil kalde ham Ipse. Hvad synes De?“

Lærerens Tanker vare allerede langt borte. „Men i alt dette mere end sejre vi ved ham, som os elskede.“ Sejren er vis. Det er underligt, at vi saa tit lide Nederlag.“

„Lide Nederlag! Skal jeg lide Nederlag?“ lød en sagte Stemme.

„„Uden mig kunne I slet intet gøre.“ Det er vor Kaptains Ord. Kæmper du u d e n ham, saa er det ude med dig, Teddy.“

„Jeg er bange for, at Ipse undertiden faar sin Vilje. Vil det være at løbe over til Fjenden?“

„Det vil blive sikkert Nederlag.“

„Men min Kaptain vil da ikke give Lov til, at jeg lider Nederlag, vil han vel? Hvis jeg bare holder mig rigtig tæt ind til ham?“

Saadan talte de sammen, de to. Den yngste af dem havde en Tro, som den anden maatte misunde ham.

Nogen Tid efter var Teddy og hans Skolekammerater en Dag ude i Skoven. Det var Lørdag Eftermiddag. De legede Krig. Det var deres Yndlingsleg. Teddy var som altid den, der kommanderede dem.

Nogle af de raskeste Piger var med, deriblandt Nancy.

Nancy fik mer og mer Respekt for Teddy. Den voksede Dag for Dag. Der var ingen af de andre, der mærkede det. Hun saa ud til at være ligesaa selvsikker nu som altid.

Da Krigen havde varet en Stund, kundgjorde Teddy, at han havde i Sinde at drage ud paa en Ekspedition som Spejder. Nancy vilde absolut med.

Saa løb de to da ud af Skoven, ned til Bredderne af den lille Bæk, som faldt i Floden et lille Stykke længere nede.

„Hvad skal vi gøre her?“ spurgte Nancy.

„Det bliver frygtelig Spænd, kan du tro. Hvert eneste Menneske, vi møder, er en Fjende. Vi maa se at komme bag paa dem, uden at de ser os. Vi maa kravle gennem det lange Græs, eller vi maa klatre op i et Træ, eller vi maa krybe gennem Buskene. Du skal bare se, hvor vi skal paa Eventyr.“

„Men dersom vi slet ikke møder nogen?“

„Aa, det er netop derfor, vi løber denne Vej. Der er altid Folk nok, som fiske nede ved Floden. Nu maa du rigtig have Øjnene med dig. Du maa slet ikke sige noget. Gaa ganske stille. Du skal bare tænke paa, at det første Menneske, der møder os, vil skyde os.“

„Ja, men det vil han jo slet ikke.“

»Ja, men vi leger jo, at han vil.“

Teddy talte helt alvorligt. Nancy havde travlt nok med at holde paa sin Hat, Buskene vilde bestandig tage den. Hun kom ikke med flere Indvendinger.

Tys! Hvad var det? Dernede sad en Mand

og fiskede. Det var en tyk Bondemand. Det var let at se, han fiskede kun for sin Fornøjelse. Han stod under et Træ. Ved Siden af ham stod Levningerne fra hans Maaltid. Fiskesnøren havde han i Haanden, men den var ikke nede i Vandet. Hans Hoved var falden tilbage mod Træet, hans Mund stod paa vid Gab, han sov fast.

„Tys!“ hviskede Teddy ivrig. „Hvis han gaar hen og vaagner, er det ude med os. Lad os se at komme bag om ham. Paa Taaspidserne, Nancy.“

Det lykkedes. De kom forbi ham. Han sov lige fast. Teddy stod lidt stille. Saa vendte han sig om mod Nancy. Hans Øjne funklede.

„Hør, Nancy, var det ikke frygtelig Grin at gøre ham til Fange. Binde ham til Træet med hans egen Snøre! Han er en Fjende. Jeg tror ligefrem, det er vor Pligt, at gøre det. Du bliver staaende her og holder Vagt.“

Hurtig og behændig gav Teddy sig til Arbejdet. Da han først en Gang havde faaet Fiskesnøren viklet om Tyksakken og Træet, gik Resten af sig selv, i en Fart. Teddy dansede med Snoren i sin Haand rundt om Bonden og Træet, Gang efter Gang, til der ikke var mere Snor tilbage.

Bondemanden lignede en tyk Spyflue, der er fangen i en Edderkops Spind.

Han sov fremdeles. Med en fornøjet Klukken listede Teddy sig tilbage til sin Kammerat.

Hendes Øjne dansede af Glæde. Hun klappede i sine Hænder. Det var frygtelig morsomt.

„Naar han nu vaagner op, kan han ikke komme af Pletten Sikken et Grin! Hvor var det dog morsomt at staa og se paa det!“

„Lad os skynde os af Sted. Det er Green. Han er en rædsom vred Mand. Han gav Samuel saadan en Dragt Prygl forleden, — blot fordi han bandt en gammel Kasserolle i Halen paa en af hans Grise. Han ved ikke, hvem der har gjort det. Jeg bandt Knuderne rigtig godt fast.“

Af Sted løb de. Men de var ikke komne ret langt, før Teddy holdt stille. Det skadefro Glimt i hans Øjne døde hen.

„Hvad er der i Vejen med dig?“ spurgte Nancy, „gør det ondt nogen Steder?“

„Nej, det gør ikke.“

Ordene blev næsten hviskede frem. Nancy saa forbavset paa ham.

„Det er ikke rigtigt, dette her,“ sagde Teddy efter en lang Pavse. „Det er ikke rigtigt, Nancy. Jeg havde saadan en forskrækkelig Lyst til — det vil sige, Ipse havde saadan en forskrækkelig Lyst til — at lade Green blive her, men Moder vilde sige, at det var meget uartigt gjort, og jeg tror — jeg tror heller ikke, min Kaptain holder af det. Jeg tror, jeg vil hen og løse ham igen.“

„Det maa du ikke, Teddy, hvad tænker du da paa!“ raabte Nancy. „Du vil vække ham, og saa er du rigtignok færdig. Lad ham se at komme løs selv!“

Teddy rystede paa Hovedet, listede sig derpaa ganske stille tilbage til Træet.

Nancy fulgte ham i ærbødig Afstand.

Det var ikke saa let en Sag at løse Knuderne, som det havde være at binde dem. Omsider lykkedes det da. Nu skulde Snøren vindes op.

Men ak og ve! Fiskermandens Lur var nu forbi, med et Sæt kom han til sig selv igen.

Da han blev klar paa, hvordan det var fat med ham, svor han en drøj Ed og vendte sig om mod Teddy, idet han forgæves søgte at komme løs.

„Vent blot lidt, Hr. Green,“ sagde Teddy uden at lade sig i mindste Maade forstyrre, „dersom De bare vil holde Dem ganske roligt, skal det ikke vare længe, før De slipper løs. Jeg skal nok passe godt paa, at Snøren ikke gaar itu.“

„Ja, jeg skal lære dig, din Slyngel af en Dreng! Hvor tør du understaa dig at vise dig for mine Øjne efter saadan en uforskammet Streg. Vent bare, din Knægt! Du er en Plage for hele Sognet, men nu skal du ogsaa faa saadan en Dragt Prygl, min Dreng, at du skal have godt af det længe. Og det saa sandt jeg hedder Jonathan Green!“

Teddy blev helt rød i Ansigtet. Det var saa uimodstaaeligt morsomt at staa og se paa hans Anstrengelser for at faa Manden løst, mens denne sprællede og skældte. Nancy kunde ikke holde det ud mere, hun brast i en høj Latter.

Det varede ikke længe, saa var Jonathan paa Benene. Han tog Teddy i Kraven og rystede ham, som en Rottehund ryster en Rotte. Saa tog han, uden at give Slip paa ham, med den ene Haand et Stykke Reb op af sin Lomme.

„Nu skal jeg ellers give dig en Omgang, min Dreng, som du ikke saa let skal glemme igen. Vent nu bare et lille Øjeblik. Det var ellers en Lykke, jeg havde den Stump Reb med.“

I Løbet af andre fem Minutter var Drengen bunden til Træet, og hans Hænder bundne fast med hans Lommetørklæde.

Og da Nancy traadte til, helt vred over, at

Teddy blev behandlet saadan, vendte Green sig om mod hende.

„Naa, saa I er to om det, er I? Saa skal I ogsaa faa Lov at dele Skæbne med hinanden, til jeg engang faar Lyst til at give Jer fri igen.

Jeg skal ellers nok vænne Jer af med en anden Gang at gøre saadanne Skarnsstreger, kan I tro!“

„Du er den styggeste Mand, der nogensinde har været paa Jorden, er du,“ raabte Nancy vredt; „han var i Færd med at løse dig, da du vaagnede, var han. Det er ellers rigtig kønt gjort af ham. Jeg vilde ønske, han aldrig havde løst dig igen, skal jeg ellers sige dig!“

Green sagde intet. Med et skadefro Smil tog han fat i hende. Et Øjeblik efter var hun i samme Stilling som Teddy.

Saa tog han sin Fiskerkurv og slentrede bort, i det han saa hen til de to og lo:

„Naa ja, nu kan I have det saa godt. Staa I nu bare ganske roligt der, til jeg engang kommer og løser Jer igen, I to Døgenigte. Lige for lige, naar Venskab skal holdes!“

„Knappedreng, gjorde han dig noget?“ spurgte Nancy ængstelig. I al den Tid havde Teddy ikke mælet et Ord.

Han drejede Hovedet om og saa paa hende.

„Han rystede mig ellers ordentligt, kan du tro. Han er saa voldsom stærk. Det gør ikke saa meget ondt. Men jeg er saa bedrøvet. Jeg stod og sagde det hele til min Kaptain og bad ham om Forladelse.“

„Skal vi staa her hele Aftenen og hele Natten, tror du?“

„Aa nej, han kommer nok snart og løser os igen. Det er ikke smukt gjort mod dig, Nancy, du havde jo da ingenting gjort.“

„Jeg lo ad ham, Teddy, og saa ønskede jeg, at du ikke havde gjort ham løs igen. Men jeg bryder mig slet ikke om det, det gør ikke en Smule ondt. Men hør, Teddy, du svarede mig aldrig paa, hvad jeg spurgte dig om Jesu Matroser. Sig mig det nu. Jeg vilde saa gerne høre din Kaptain til, men hans Soldat vil jeg ikke være. jeg vil kun være hans Matros.“

„Jeg spurgte Hr. Upton derom. Han sagde, at Matroser var ogsaa Soldater; de var Søsoldater. Jeg tænker, du maa blive Soldat.“

„Matroser kæmper ogsaa, det ved jeg, de gør. Bedstefader læste forleden Aften for mig om Nelson. Og saa viste han mig et Billede af nogle Matroser, der huggede Armene af nogle Fjender, der prøvede paa at entre op paa deres Skib. Jeg vil aldrig være Soldat. Matroser er meget kønnere. Og naar Matroser kæmper, saa kan jeg jo godt være Matros for Jesus.“

Stemmer nærmede sig. I næste Øjeblik kom en Herre og to Damer gaaende lige hen imod Stedet. De var aabenbart paa Vejen fra en Fisketur. Stien gik lige forbi Træet. De stod forbavsede stille, da de saa de to Børn.

Teddy tog først Ordet. Han saa straks, det var Oberst Graham og hans Hustru og saa en Dame, han ikke kendte.

„Aa, Hr. Oberst, vil De ikke gøre os den Tjeneste at skaffe os løs!“ bad han.

Obersten lo hjerteligt.

„Naa, der er du da rigtignok kommen godt i Klemme, min Dreng! Frøken Helene, her er en af Landsbyens haabefulde Ungersvende; det er blevet mig fortalt, det skal være Hovedmanden i alle de Spilopper, der gøres i hele Omegnen. Det vilde De aldrig falde paa, naar De saa ham; vilde De vel?"

„Han ser jo ud som en Engel!" sagde Damen. „Men hvem er den lille Pige der? Hun ligner jo en komplet Zigeuner."

Ingen af Børnene skøttede synderligt om, hvad de sagde. Men glade blev de, da Obersten satte sin Kurv ned og skar Rebet over, hvormed de var bundne.

„Naada, min Dreng," sagde Obersten saa, „snak saa løs. Fortæl os lidt om, hvem der bandt jer her til Træet, og hvormed du gjorde dig fortjent til den Straf!"

Da Teddy havde faaet sine Hænder fri, stillede han sig rask frem og begyndte at fortælle hele Historien kort og godt. Hans Tilhørere morede sig kosteligt.

„Og han vilde aldrig været bleven fanget, hvis han ikke selv var gaaet tilbage for at løse Manden," faldt Nancy ind; „han havde slet ikke fortjent at faa Straf."

„Hvorfor gik du da tilbage, min Dreng?" spurgte Oberstinden.

Rødmen steg op i Teddys Kinder, men han var aldrig sen til at sige Sandheden.

„Jeg gik tilbage, for jeg kom i Tanker om, det var galt, jeg havde gjort," sagde han.

„Du plejer ellers ikke at være saadant et Dydsmønster," sagde Obersten. „Hvis jeg ikke husker

meget fejl, saa var du vist med blandt dem, der nær havde skræmmet Livet af vor Pige en Gang forrige Vinter. Husker du ikke nok, hvordan I en Aften tog paa udenfor hendes Vindue? Men det var maaske ikke dig, der var med?“

„Jo, Hr. Oberst,“ sagde Teddy angergiven.

„Men hvorfor løb du da ikke din Vej, da den gamle Mand vaagnede?“ spurgte Frøken Helene.

„Jeg løber aldrig min Vej for nogen,“ sagde Teddy og satte Hovedet tilbage, „jeg er Søn af en Soldat.“

„Bravo, min Dreng! Saa din Fader er Soldat. Ved hvilket Regiment?“

„Han er død, Hr. Oberst. Maa jeg fortælle Fars Historie?“

Obersten stod lidt, som tænkte han sig om.

„Naa saadan! Nu husker jeg det. Skønt jeg er alligevel ikke helt sikker paa, jeg kender alle Enkelthederne,“ sagde han saa. „Din Fader hed Johan Platt, ikke sandt du? Han hørte til et af Linieregimenterne — var det ikke det 24de? Fortæl os nu blot hans Historie!“

Teddy adlød fornøjet. Han glemte alt omkring sig. Han fortalte, som han altid plejede, fuld af Begejstring. Og da han saa tilsidst viste sin Knap frem, vare Damerne helt indtagne i ham. Obersten klappede ham paa Hovedet og sagde: „Gaa du frem i din Faders Spor, min Dreng, saa skal du nok faa udrettet noget.“

„Ham kunde jeg have Lyst til at faa til Tjener,“ sagde Frøkenen, da de gik videre; „hvor havde han dog et fint lille Ansigt, den Dreng!“

„Tjener!“ sagde Obersten. „Nej, det faar du

ham ikke til. Hans Moder er af god Familie. Familien Platt nyder megen Anseelse heromkring."

Børnene var allerede i fuldt Løb tilbage til deres Kammerater. Deres Humør var sunket adskillige Grader. Det varede ikke længe, saa tog Teddy Vejen hjem og fortalte sin Moder alt, hvad der var hændet ham.

„Det er frygtelig vanskeligt at huske hele Tiden, Mor. Jeg er ikke nogen meget god Soldat, er jeg vel? Tror du, jeg burde elske gamle Green? Du maa ikke sige det til en eneste en, vil du love mig det, Mor? Jeg har rigtig snakket med Ipse (du ved nok, det er min Fjende, ham, som Læreren fortalte mig om), og han, han hader Green. Men saa sagde jeg til ham, at Banneret er „Kærlighed"; og hør, Mor, hvordan kan jeg nu rigtig komme til at vise Green, at jeg elsker ham?"

„Jeg tror, du skal vente lidt, min Dreng. Du skal ingenting gøre lige straks. Du ved jo godt, det var meget uartigt af dig at binde ham. Jeg er slet ikke forbavset over, at han tabte Taalmodigheden."

„Hør, Mor, jeg skal aldrig mer saadan binde nogen — aldrig!"

KAPITEL VI

SOLDATERNE

„Mor, Bedstemor! der kommer Soldater hertil.“ Teddy kom en Dag farende hjem fra Skolen med denne Efterretning, og hans Ansigt straalede af Glæde. — Hans Moder var i Færd med at dække Middagsbordet, og gamle Madam Platt var netop i Begreb med at hælde nogle varme Kartofler op.

„Hvem siger det?“ spurgte den gamle.

„Jeg saa en — en virkelig levende Soldat med to Guldstriber ned ad Uniformen og fine hvide Handsker paa — og jeg har selv talt med ham.“

„Du mangler da fuldstændig det, man kalder Beskedenhed,“ sagde Fru Platt tørt.

„Snarere Undseelse,“ faldt Moderen ind, „jeg synes ikke, man kan sige, han egentlig er paatrængende.“

„Samuel — Carrot og en hel Del andre Drenge var med mig, Mor. — Han sagde, at han og et Par andre var komne for at faa Indkvarteringssedler — ja saadan kaldte han det — Indkvarteringssedler til Regimentet, som var paa Gennemmarch til Wales; om et Par Dage faar vi dem at se, naar de marcherer gennem Landsbyen. Han sagde, at

de fleste af dem skulde indkvarteres i Byen, men tyve af dem skal overnatte paa Kroen. — Aa, Mor, det er saadan en rar Mand; han skal kun blive her i Nat; i Morgen skal han videre og ordne Indkvarteringen i den næste Landsby, han kommer til. — Tror du ikke, han kunde drikke Te hos os i Aften! Mor! lad mig faa Lov til at spørge Bedstemoder?“

Fru Platt lo godmodigt. „Du vilde vist have os til at tage mod den første den bedste Skurk, blot han havde en rød Frakke paa, ikke sandt, Teddy?“

„Soldater er aldrig Skurke,“ forsikrede Teddy, rød af Harme.

„Kender du da alle Soldaterne i den engelske Hær?“ sagde hans Bedstemoder.

„Jeg er vis paa, min kære Dreng, at han ikke skøtter om at drikke Te hos vildfremmede Mennesker,“ indskød Fru John sagtmodigt.

„Jo, det er jeg vis paa, han vil, for han synes slet ikke om Kroen.“

„Naa, det lyder jo godt nok,“ svarede Fru Platt. „Saa kan du faa Lov til at indbyde ham for din Faders Skyld.“

Teddy fik kun ganske lidt Middagsmad ned den Dag, og Skoletimerne forekom ham saa grueligt kedsommelige; men de fik da Ende tilsidst, og af Sted fløj han for at søge efter sin nye Ven; efter megen Søgen fandt han ham siddende under et gammel Lindetræ udenfor Kirkegaarden.

„Jeg skal hilse fra Bedstemoder og spørge om De vil drikke Te hos os?“ spurgte han aandeløs, da han havde naaet ham.

Korporalen saa op. — Han var en ung Mand med et fint Ydre og et aabent, frimodigt Ansigt; han sad og læste i en forslidt Bibel, som han omhyggelig stak i Lommen, før han rejste sig.

„Det var rigtig pænt af din Bedstemoder,“ sagde han, „det vil jeg meget gerne, jeg morer mig slet ikke nede i Kroen.“

Teddys rappe Øjne havde opdaget Bibelen.

„Holder du af Bibelen?“ spurgte han alvorlig.

„Det er min Ordonansbog,“ sagde Korporalen med et Smil, „og min bedste Ven i hele Verden.“

„Hvad er en Ordonansbog?“

„Den indeholder den daglige Kommando — hvad jeg skal gøre, hvor jeg skal gaa hen o. s. v. Min Kaptajn har skrevet sine Ordrer til mig ned i denne Bog — — “

„Han er ogsaa min Kaptain,“ sagde Teddy med straalende Øjne; „du mener Jesus, ikke sandt. Jeg har ladet mig hverve til hans Regiment, og jeg er en af hans Soldater.“

„Lad mig saa trykke din Haand, min lille Ven, saa er vi Kammerater.“

„Staar alle Soldater i Jesu Kristi Regiment?“ spurgte Teddy, da de fulgtes henad Vejen.

Korporalen rystede bedrøvet paa Hovedet. — „Næppe nogen af dem i mit Regiment,“ sagde han „Vi er omtrent syv hundrede Mand, og saa vidt jeg ved, er der kun seks foruden mig, som vil tjene Herren. — For et Aar siden var jeg selv en slem Udhaler — jeg drak forfærdeligt, og jeg kunde ikke lade være med at drikke — nu er det altsammen forbi. — Siden jeg hører Herren til, bevarer han mig baade derfra og fra mange andre daarlige Vaner.

Jeg tilstaar, at jeg ligefrem har gruet for denne Tjenestepligt; Synet og Lugten af Øl er farlig for et Menneske, der saaden har været Slave af det som jeg, og jeg maa tage ind paa Kroer hele Vejen."

„Saa maa De nok kæmpe, som Hr. Upton siger, ikke sandt?" sagde Teddy. „Men hvis vor Kaptain er med os, saa kan vi ikke blive overvundne — det siger Hr. Upton."

„Nej," sagde Korporalen, idet hans Øjne lyste, „vi mere end sejre."

Efter en Pavse sagde han: „Det var rigtignok pænt af din Bedstemoder at invitere mig til Te; jeg sad just og ønskede, at der her i Landsbyen kunde blive gjort noget for de Soldater, der kommer hertil, ligesom i Fjor, da vi var paa Manøvre. De gav os gratis Te flere Steder, og det afholdt mange fra at drikke. Der kommer en Mand hertil, som jeg er meget bekymret for. — Han har været en forfærdelig Drukkenbold og er en gammel Soldat; men sidste Nytaarsdag blev han optaget i Afholdsforeningen, og siden har han ikke drukket, og jeg har den Tro, at han er lige ved at omvende sig — men skal han nu indkvarteres her paa Kroen eller i et andet Værtshus, saa er jeg ikke vis paa, hvordan det vil gaa ham. — Naar de kommer trætte og støvede hjem, er der jo ikke andet for dem end at gaa ind i Skænkestuen og der kommer de saa til at drikke og kan ikke slippe bort igen."

Teddy rynkede tankefuld sin Pande.

„Jeg vidste ikke, at Soldater drak saa meget," — sagde han — „jeg troede aldrig de gjorde noget galt. —"

Korporalen smilede. „Der er vist ikke mange af din Mening, min Dreng,“ sagde han, „de fleste anser os vist for en daarlig Race.“

Den Aften mindedes Korporalen længe efter. Den duftende Have, det aflange, lave Køkken med den lykkelige Familiekreds om Bordet, den tilbageholdende Landmands kejtede Forsøg paa at faa sin Gæst til at føle sig som hjemme, Fru Platts korte, fyndige Bemærkninger og den kvindelige, blide, unge Moder med sin gullokkede Dreng, der stadig kom med saa ejendommelige Spørgsmaal om Soldaterlivet, alt dette stod for ham Aar efter med et underligt Skær af Hygge.

Teddy fik Lov til at være oppe ud over sin Sengetid, og da han lagde sin lille Haand i den unge Soldats store brune, sagde han: „Sig mig dit Navn, Korporal?“

„Walter Saxby,“ var Svaret.

„Og hvad hedder den stakkels, gamle Soldat, som gik ind i Afholdsforeningen sidste Nytaar?“

„Tim Stokes.“

„Det kan jeg nok huske,“ sagde Teddy, og da Korporal Saxby var gaaet, sagde han højtidelig: „Maa jeg ikke nok invitere Tim Stokes til Te, Bedstemor, hvis jeg kan finde ham, — Korporalen fortalte, at han ikke helt havde ladet sig indrullere hos Jesus, men at han gerne vilde. Tror du, Hr. Upton kunde faa ham til at gøre det, medens han er her, eller tror du ikke, du kunde, Bedstemor? Maaske han vilde gøre det for din Skyld.“

„Jeg begriber ikke, hvad der skal blive af den Dreng,“ sagde Fru Platt senere, da Teddy var i Seng, „jeg synes, der er mere Stof i ham til at blive Præst

end til at blive Soldat. — Jeg kan ikke lide, naar Børn er altfor religiøse, det er unaturligt. —“

„Vi behøver saamænd ikke at være bange for, at han er for god til denne Verden,“ sagde Onkelen paa sin langsomme Maade, „han er jo fuld af Gavtyvestreger.“

„Jeg tænker tidt paa,“ sagde Fru John tankefuldt, „om han, naar alt kommer til alt, bliver Soldat; han er næsten altfor fin til at føre saadan et haardt, strængt Liv, som de gør — jeg tror næppe, han kunde taale det.“

„Han mangler da hverken Mod eller Kræfter,“ bemærkede Fru Platt; hun havde altid et venligt Ord tilovers for sin Sønnesøn, naar han ikke var tilstede. „Jeg saa ham i Morges galopere rundt paa den kaade unge Plag -- uden Sadel og Grime. — Jeg skændte ordentlig paa ham, for den slog op med Bagbenene, som om den var gal — men han saa kun paa mig og lo. — „Det er min Krigshest, Bedste,“ sagde han, „den lugter Krudt, ser du derfor er den saa ilter.“ Jeg er ked af, at her bliver saa fuldt af Soldater — hans Tanker er saamænd i Forvejen tilstrækkelig opfyldte af dem. — Jeg er vis paa, vi faar ikke et Øjebliks Fred, før de er af Sted igen.“

Teddy var tidligt paa Benene næste Morgen for at sige Farvel til sin Ven, og han fik en lang Afskedssamtale med denne. Saa gik han i Skole med et saare tankefuldt Ansigt; hans travle lille Hjerne tumlede frem og tilbage med Planer, og det var Synd at sige, han kunde sine Lektier for godt. Da Klokken endelig slog tre, forføjede han sig til Skolen og bad om at maatte tale med Læreren, Hr. Upton. Denne tog venligt imod ham.

„Er der gaaet dig noget imod, lille Ven?"

„Nej, — men her kommer Soldater, og maa jeg ikke tale lidt med Dem om det?"

„Jeg har nok hørt Tale derom. Det vil blive en herlig Tid for dig — ikke sandt?"

„Hr. Upton — blev ikke vred — men —" og nu kom det busende ud af ham: „vil De ikke gøre et Teselskab for dem?"

Hr. Upton skød Brillerne op paa Panden og saa forbløffet paa Drengen.

„Et Teselskab — men hvorfor?"

„Jo, Korporalen fortalte mig, at der var en Lægmand, som i Fjor havde samlet hundrede Soldater i en Skolesal og givet dem Te. Og bagefter havde han talt til dem. Korporalen sagde, at hvis mange vilde gøre det, gik Soldaterne maaske ikke saa meget paa Beværtningerne, som de nu gør. Han drak Te hos os i Aftes, men Bedstemoder kan jo ikke tage mod saa mange, og saa sagde jeg til Korporalen, at jeg vilde tale til Dem derom."

„Du forstaar at sætte Folk i Arbejde, lille Ven!" sagde Læreren smilende; „men lad os nu se, hvad vi kan gøre. Hvornaar kommer de?"

„Om et Par Dage, sagde Korporalen."

„Jeg tænker, vi kan faa det i Orden. Jeg vil tale med Oberst Graham derom — maaske vil han hjælpe os."

„Jeg vidste nok, at De vilde gøre det, Hr. Upton!" sagde Teddy straalende over hele Ansigtet. „Og maaske kan De faa nogle af dem til at melde sig i Tjeneste hos Jesus, ligesom De fik mig til det. Korporalen sagde, at jeg skulde være en flink Hverver paa min Kaptajns Vegne; men de bryder sig

naturligvis ikke om, hvad jeg siger. Jeg har prøvet paa at faa Nancy til at lade sig indrullere; men jeg har vist ikke været ivrig nok. Hun siger, at hun godt vil være Matros hos Jesus, men hans Soldat vil hun ikke være. Kan det gaa an.“

Læreren smilede. „Jeg tænker nok, det gaar an; Matroser maa holde Vagt og lære Eksercits og lystre Ordre og kæmpe under deres Herres Banner ligesom Soldater.“

Og dermed gik Teddy hjem og gjorde sin Moder ganske betuttet ved at fortælle hende, og det med en højst alvorlig Mine, at han og Hr. Upton vilde holde Teselskab for Soldaterne, naar de kom.

Dagene gik, og Hr. Upton stod ved sit Ord. En rigelig Forsyning af Te og Hvedebrød og andre Madvarer bragtes ind i Skolesalen. Oberst Graham og hans Hustru viste levende Interesse for Sagen, og da Soldaterne en hed, støvende Eftermiddag kom til Byen, var alt rede til deres Modtagelse.

Teddy og en hel Mængde af Landsbyens andre Børn stimlede sammen om Kroen for at se paa Indtoget. Naturligvis var Nancy forrest i Flokken.

„Jeg bryder mig ikke synderligt om Soldater,“ sagde hun og rynkede haanligt sin lille, vigtige Næse. „De er saa snavsede og støvede og har hverken Faner eller Musik med sig.“

Dersom Teddy følte sig skuffet ved Synet af sine Helte, beholdt han i hvert Fald Skuffelsen for sig selv. Men Sam sagde:

„Jeg tænker, at de har ladet Flag og Trommer blive tilbage i Byen. Disse her er vist kun en Afdeling, som ikke har kunnet faa Kvarter der.“

Senere hen paa Eftermiddagen begav Teddy

sig atter hen paa Pladsen foran Kroen. Paa Træbænken under det store, gamle Elmetræ sad nogle Soldater ved deres Ølkrus, og rundt om stod nysgerrige Tilskuere.

Med sin vante Frejdighed banede Teddy sig Vej hen til Soldaterne.

„Vil De være saa god at sige mig, om Hr. Tim Stokes er her?“

Soldaterne lo og gjorde nogle spøgefulde Bemærkninger om den efterspurgte.

„Men hvad vil du ham, min Ven?“

„Jeg vil gerne tale med ham.“

„Du kan være temmelig sikker paa at træffe ham ved et Bord inde i Skænkestuen. Gamle Bouncer plejer at være tør i Halsen efter en March som den i Dag.“

En Lattersalve fulgte paa disse Ord; men Teddy forstod den ikke.

„Jeg maa ikke gaa indenfor,“ sagde han; „jeg har lovet Moder aldrig at gaa derind. Vil De ikke hente ham herud?“

De sidste Ord henvendte han til en ung Soldat med et godmodigt Ansigt og lagde bønligt Haanden paa hans Arm. Soldaten saa leende ned paa Drengens smukke Ansigt, men blev pludselig selv alvorlig. Med et Suk — et virkeligt Suk — rejste han sig og sagde:

„Jo, lille Ven! jeg skal hente ham herud.“

Medens han var borte, benyttede Teddy Lejligheden til at gøre sig gode Venner med de andre Soldater. Det varede ikke længe, før han havde fortalt dem sin egen Historie, at han var Søn af en Soldat. Og herfra var Springet jo ikke langt

til Historien om „Faders Knap". Da han tav, lønnedes han med en Bifaldsmumlen.

„Se her, Kammerat!" sagde en af de ældre Soldater og holdt sit Ølkrus hen imod ham; „tag en Slurk, den har du ærligt fortjent."

„Nej Tak – jeg drikker ikke Øl."

I det samme kom en aldrende Soldat med svære, graasprængte Moustacher hen imod ham.

Teddy saa glad op.

„Er De Bouncer?"

„Ja, det kalder man mig."

Mandens Ansigt var alt andet end tiltalende; han syntes ogsaa vant til at tjene som Skive for sine Kammeraters Vittigheder; thi en hel Syndflod af Drillerier (forøvrigt af godmodig Art) vældede ud over ham.

Teddy saa betuttet fra den ene til den anden.

„Vil De komme med mig hjem til Moder?" spurgte han venligt. „Korporal Saxby sagde, at det vilde de vist nok."

Mandens Ansigt opklaredes. „Ja, det vil jeg gerne, hvis det da ikke er for langt borte, for mine Ben er stive og trætte efter Marchen."

„Det er ikke ret langt," forsikrede Teddy og lagde tillidsfuldt sin Haand i sin nye Vens, medens de gik bort sammen. „Ved De, at de allesammen kan komme til at drikke Te i Skolesalen i Aften?"

„Ja, Læreren gik om for lidt siden og uddelte Billetter. Her er jo ikke megen Plaseer her paa Stedet, og vi er for trætte til at gaa til Byen, saa nogle af os trasker jo nok derhen."

„Forleden drak Korporalen Te hos os. Han er Deres gode Ven — ikke sandt?"

E. Lance.

„Han er den bedste Ven jeg nogensinde har haft,“ kom Svaret hjerteligt. „Der er desværre ikke ret mange af hans Slags i Armeen; der er nok til at puffe os ned i Dyndet, men ikke ret mange til at hjælpe os op deraf.“

„Jeg tror ikke,“ sagde Teddy tankefuld, „at Dronningens Armee er saa god som den, jeg tjener i. Naar der er noget i Vejen med Dem, hjælper deres Kaptain Dem saa.“

„Ja til en Stroppetur eller sort Kokarde eller mørkt Fængsel,“ sagde Soldaten bittert.

Teddy maatte udbede sig en nøjere Forklaring over disse Hjælpemidler, og da han havde faaet den, sagde han: „Min Kaptain hjælper altid mig. Hr. Upton siger, at naar jeg har gjort noget galt og er slagen af Fjenden, saa skal jeg blot raabe paa min Kaptain; han vil straks komme og hjælpe mig.“

„Ja, jeg har nok hørt om din Kaptain — Korporalen taler altid til mig om ham. Men jeg ved ikke, hvordan det er, jeg kan ikke faa fat paa Religionen. Jeg vil sige dig noget, lille Ven, jeg har haft en slem Tid lige nu. Jeg er bange for, at jeg begynder at drikke igen. Jeg kan ikke lade være. Naar denne March er forbi, saa er det nok ogsaa forbi med min Totalafholdenhed.“

„Men tror De ikke, at min Kaptain vil hjælpe Dem.“

„Nej, for jeg giver mig ikke af med Bønner og Salmesang.“

„Gid De vilde tale med Hr. Upton derom. For kort Tid siden hvervede han mig til Tjenesten, og jeg har været saa glad, saa glad lige siden.“

De gik tværs over Markerne hen imod Gaarden. Da de naaede denne, lænede Soldaten sig op imod

Portstolpen og sagde, idet han saa Barnet stift ind i Ansigtet: „Jeg har ikke i Sinde at tale hverken til Hr. Upton eller noget andet Menneske derom. Jeg vil hellere høre paa dig end paa Præsten. Du ligner min lille Broder, som døde for ti Aar siden. „Tim," sagde han — og det var det sidste Ord, han talte — „vil du ikke mødes med mig i Himlen?" Han var det eneste Menneske, jeg har haft kær, og siden han døde, har jeg ført et Hundeliv."

Der var Taarer i hans Øjne, og Teddy var saa bevæget, at han heller ikke straks kunde sige noget. Men saa begyndte han med sin milde Barnestemme:

„Ved De, hvad Hr. Upton sagde til mig? han sagde, at Jesus var død for min Skyld, og saa spurgte han mig, hvorledes jeg kunde nægte at være en af hans Soldater, naar han havde elsket mig saa højt."

„Ja, det siger Saxby ogsaa til mig, men det nytter ikke noget."

„Det nyttede heller ikke mig det mindste," sagde Drengen ivrigt, „før jeg lod mig indskrive i Guds Armee. Jeg gjorde det ganske alene ude i Skoven. De skulde ogsaa gøre det, Bouncer, melde Dem til Tjeneste hos Gud som hans Soldat, saa skal han nok tage imod Dem og hjælpe dem."

„Nej, jeg har ført for syndefuldt et Liv. Naar jeg kommer til at tænke derpaa, kan jeg ikke sove om Natten."

„Men tror De ikke, at Gud vil tilgive Dem, naar De beder ham derom."

„Jo, det siger Saxby; men jeg ved det ikke. Man kan heller ikke paa en Gang tjene i Guds og Dronningens Armee."

„Jeg tror ikke, at De har Lyst til at blive en af Guds Soldater," sagde Teddy nedslaaet, „for De søger Udflugter."

Der blev en Pavse; saa trængte der sig et dybt Suk frem af den gamle Krigers Bryst.

„Jeg gaar ikke ind med," sagde han, „jeg har mest Lyst til at være alene nu. Men jeg kommer i Aften til Te i Skolen."

Teddys Øjne stod fulde af Taarer. „Aa, Bouncer!" bad han, „gaa med mig ind; De lovede, at De vilde, og jeg vil saa gerne have, at De skal komme til at kende Moder og Bedstemoder."

Men Tim drejede sig rundt paa Hælen og gik bort; det lød, som om han hulkede og gerne vilde skjule det.

Teddy anede kun lidt om den Kamp, der stod i det gamle, barske Hjerte, og som han selv havde fremkaldt med sine Ord. Lysets og Mørkets Magt stredes om Herredømmet i stakkels Tims Sjæl.

„Han tror ikke, at jeg gerne vil, fordi jeg kommer med Udflugter," mumlede han for sig selv. „Men jeg vilde gerne — dersom jeg blot kunde. Jeg vilde give min højre Haand for at være som Saxby er. — Men jeg kan ikke — nej, jeg kan ikke."

Imidlertid gik Teddy ind i Stuen og fortalte bedrøvet sin Moder om sit mislykkede Forsøg.

„Han var lige herved Moder, han stod ved Porten — og alligevel gik han tilbage."

KAPITEL VII

LØFTET OP OG KASTET NED

Faa Timer senere mødtes en munter Forsamling af glade Mennesker. Hr. Upton havde med Liv og Sjæl taget Arbejdet op og havde endog været rundt i Nabokroerne for at uddele Billetter, saa det var lykkedes at samle over fyrretyve „Rødkjoler.“ *) Fru John og et Par andre Damer skænkede Kaffe og Te, og Teddy og Nancy tilligemed nogle flere Børn fik som en særlig Gunst Lov til at hjælpe til med Opvartningen. Bordene var pyntede med Blomster og bugnede under de dejligste Sager: Kødbuddinger og Steg og Skinke, Smørrebrød, Kager og Bakkelser. Alt forsvandt med fabelagtig Hast bag Gæsternes Tænder. Mod Slutningen af Maaltidet traadte nogle Damer frem og sang enkeltvis, ligesom der ogsaa blev sunget nogle Korsange af de tilstedeværende Gæster fra Byen.

„Og nu,“ sagde Oberst Graham paa sin hjertelige Maade, „før Hr. Upton taler, vil jeg have Lov til at sige eder, hvor glad jeg er over paa ny at

---

*) Den engelske Uniformsfrakke er rød.

være mellem Rødkjoler. Jeg kender godt eders Regiment, det laa for 10 Aar siden i Lejr sammen med mit eget. Jeg er vis paa, at Maden har smagt eder allesammen godt; men I ved vist ikke, hvem der er den egentlige Ophavsmand til Festen. Vi maa bringe Hr. Upton vor Tak for hans utrættelige Iver for Arrangementet; vi maa ogsaa takke de Damer, der have glædet os med deres Sang. Men først og fremmest maa vi nok henvende vor Tak til en lille Ven, som er til Stede iblandt os; thi fra ham er den smukke Tanke udgaaet."

Og til sin usigelige Forbavselse følte Teddy sig i det samme greben af Oberstens stærke Arm og sat op paa Talerstolen, hvor et øredøvende Bifaldsraab hilste ham.

Lyset faldt ned paa hans guldgule Lokker og tindrede fra hans blaa Øjne. Rødmen steg op i hans Kinder; men han holdt tappert Stand mod Undseelsen og saa med oprejst Hoved ud over Mængden.

„Han vil tale til eder, bedre end jeg formaar det," sagde Obersten bevæget. „Jeg er en gammel Krigsmand, hvis Kampdag er sluttet; men for ham ligger Fremtiden, og han skal engang bære den røde Kjole som I. Jeg haaber, at han vil blive ligesaa tapper en Soldat, som hans Fader var. Naa, min Dreng! har du saa ikke noget at sige?"

„Det vil gøre ham ør i Hovedet," mumlede den unge Fru Platt ved sig selv, medens dog hendes Moderhjerte svulmede af Stolthed.

Nu lød Teddys klare Barnestemme ud over Forsamlingen:

„Det var ikke mig, der fandt paa Teen, det var

Korporal Saxby (Bifaldsraab). Jeg har ikke noget at sige, men maaske kunde I have Lyst til at høre min Faders Historie. Jeg har rigtignok fortalt den engang før i Dag; men da var I jo ikke allesammen til Stede.“

Og nu henvendte Teddy sig til Obersten:

„Maa jeg fortælle den?“

„Ja, ja!“ sagde Obersten venligt.

Teddy havde aldrig før haft saa stor en Tilhørerkreds. Famlende med Fingrene ved sin Knap begyndte han paa sin vante, troskyldige Maade. Iveren efter at stille Faderen i det herligst mulige Lys friede ham fra al Forfængelighed paa egne Vegne, og han tog Forsamlingen med Storm.

Damerne var rørte og begejstrede, og hans Moder tørrede i Stilhed nogle Taarer af Øjnene.

Bagefter traadte Hr. Upton frem. Den lidt taagede Maade, han ofte talte paa, var som bortvejret, og hans Ord faldt kraftigt og med Myndighed, da han opfordrede de forsamlede Krigere til at gaa i Kamp mod Synden. Han vidste og nævnede de særlige Fristelser, der fulgte med deres Stand, og han foreholdt dem Umuligheden af at sejre med egne Vaaben og egen Kraft i en Kamp, som førtes mod Satan og alle Mørkets Aander i hans Følge. Men han forsikrede dem tillige, at den Frelser, som var død for dem, ogsaa vilde bevare dem og føre dem til den visse Sejr, dersom de blot vilde lade sig hverve til hans Tjeneste. Med aandeløs Opmærksomhed lyttede Forsamlingen til hans Ord. Aftenen endte med, at de alle staaende afsang Nationalsangen: „God save the Queen.“ Saa traadte en Sergeant frem og bragte paa alle Soldaternes

Vegne Værterne en Tak, og dermed gik hver til sit, glad ved Mindet om Aftenens Glæde.

Ved Udgangen listede Teddy sig hen til Tim Stokes.

„Faar jeg Dem at se mere?“ spurgte han.

„Jeg har meget at gøre i Morgen, vi skal herfra Kl. otte.“

„Men jeg kommer og siger Farvel.“

Tim blev staaende lidt, ligesom uvis, om han skulde svare. Men saa lagde han pludselig sin Haand tungt paa Drengens Lokkehoved og sagde: „Gud velsigne dig, kære lille Ven! jeg har gjort det.“

Teddys Øjne lyste af Glæde. „Har De virkelig gjort det — i Oprigtighed?“

Han nikkede. „Mit Hjerte er saa fuldt; jeg kan næsten ikke tale derom. Men jeg gik alene ud i Skoven, før jeg kom herhen, og nu er det altsammen godt. Jeg kan blot ikke forstaa, at jeg ikke har gjort det før. Men jeg vilde ikke slippe — det er Sagen. Glem ikke at bede for mig, Kammerat.“

Og han skyndte sig hen til de andre, som undsaa han sig ved at røbe sin Bevægelse.

Da Teddy om Aftenen var kommen i Seng, kaldte han sin Moder hen til sig.

„Moder, naar jeg bliver stor, vil jeg være Soldat; det er ganske vist. Men jeg er glad over, at jeg ikke behøver at vente med at være en af Guds Soldater; jeg tænker, at jeg allerede nu kan hverve Rekrutter til hans Armee. Han vil vist gerne have mange, mange flere Soldater — tror du ikke?“

„Jo, min Dreng, det tror jeg. Men læg dig nu til at sove; det har været en anstrengende Dag.“

„Men det bedste af alt,“ sagde Teddy allerede halvt sovende, „er, at Bouncer lod sig indrullere.“

Næste Morgen var der igen en Stimmel af Landsbyens Børn udenfor Kroen. Soldaterne stod opstillede og ventede kun paa deres Kammerater inde fra Byen for at marchere bort sammen med dem. Teddy og Nancy vare der naturligvis begge to; thi til Trods for sin Ringeagt for Soldater havde Nancy troligt holdt sig i Nærheden af dem. Teddy kunde ikke komme hen til sin Ven, Bouncer; men denne sendte ham et venligt Nik med et Ansigt, der lyste som Solskin — en mærkelig Modsætning til hans Udtryk den foregaaende Dag. Da man nu hørte Fodtrin af de kommende Soldater, gav Landsbyfolkene de bortdragende et Hurra til Afsked. En høj Korporal, der havde været glad over Aftenmødet, bøjede sig ned til Nancy, der stod ved Siden af ham, og spurgte om Navnet paa den krølhaarede, lille Dreng, som havde haft den Tanke at faa dem samlet.

Nancy saa skadefro op paa ham: „Knappedrengen kalder jeg ham — og jeg vil aldrig kalde ham andet.“

Nu hævede Korporalen sin skingrende Stemme: „Tre Hurraer for den lille Knapdreng!“

Opfordringen blev efterkommet med Begejstring af Rødkjolerne, og Teddy vidste af Henrykkelse næppe, om han skulde staa paa Hovedet eller paa Benene. Men han maatte senere betale dette Øjebliks Hæder dyrt nok; thi fra nu af hang Navnet

„Knapdreng“ ved ham, og han blev aldrig kaldt andet i Landsbyen.

Nu kom da Regimentet fra Byen med vajende Faner og klingende Spil. Det var haardt for Teddy, at Skoleklokken ringede i det samme, saa at han ikke kunde følge med paa Marchen hen ad Landevejen.

Skolelæreren var grumme overbærende mod Drengene den Dag. Ellers vilde det ogsaa have set galt ud, da de hverken havde lært deres Lektier ordentligt eller formaaede at løsrive deres Tanker fra Gaarsdagens Oplevelser for at følge Undervisningen med Opmærksomhed.

Men var Teddy uopmærksom og ligegyldig i Skolen, saa var han dog ti Gange værre hjemme, og hans Moders Frygt for, at Festrusen skulde være stegen ham til Hovedet, viste sig kun alt for vel begrundet. Han bestilte ikke andet end at gøre Spilopper. En Dag, da Kate Brown — Malkepigen — kom gaaende med to Spande Mælk, sprang han op paa Ryggen af hende, saa at Mælken skvulpede over; han lukkede en arrig Hanekylling ind i Loen med Staldkatten og lod dem udfægte en rasende Kamp; hanl ukkede Lugen til for Høloftet og tog Stigen bort, medens en af Karlene var deroppe, saa at han ikke slap ned, før flere Timer efter, og han var i det hele taget saadan en lille drillevoren og gavtyvagtig Nisse, at hans Moder for ramme Alvor tænkte paa at bede hans Onkel om at give ham en Dragt Prygl.

Tilsidst gik han dog for vidt i Skolen. Han tog en Dag en hel Mængde smaa Frøer med i et Lommetørklæde. Nogle af dem anbragte han i

Lærerens Pult; Resten søgte han i Løbet af Timen at faa puttet ned paa Kammeraternes Ryg. Hans Plads var langt borte fra Læreren, og under et Ophold i Undervisningen gav han sig til at forlyste de nærmest siddende Kammerater med en af sine Historier.

„Jeg besøgte engang en Trold. Han boede i en Hule paa Strandbredden, og han levede af at æde Lærere og Lærerinder. Naar han fik fat i dem, plukkede han deres Haar af og skrabede dem rene som en Gulerod, og saa begyndte han nede ved Tæerne og aad dem op, lige til han kom til Hovedet; det blev lagt i Suppegryden. Alle Skolebørn baade Drenge og Piger, plejede at bringe ham deres Lærere, naar de ikke — — —“

„Edvard Platt!“

Aldrig havde Lærerens Stemmme lydt saa alvorligt. Frøerne vare opdagede, og hans Vrede formildedes slet ikke, da han saa en Kreds af lyttende Hoveder bøjet hen imod Teddy, og opfangede nogle Ord af den interessante Historie.

Teddy rejste sig øjeblikkeligt.

„Hvem har lagt disse Frøer her?“

„Det har jeg.“

„Kom her hen!“

Under den pludselige Stilhed, der var opstaaet i Stuen, gik Teddy hen til Kathederet med blussende Kinder og bøjet Hoved.

„Edvard Platt, i de sidste tre Dage har du vist en slet Opførsel. Jeg har ladet dig sidde over og givet dig Ekstraarbejde, men det har ikke hjulpet. Nu vil jeg bruge en Straf, som jeg aldrig før har behøvet at anvende paa dig. Hold din Haand frem!“

Teddy løftede øjeblikkelig Hovedet og modtog uden at fortrække en Mine tre, fire stærke Slag af Lærerens Stok.

„Og nu,“ sagde Skolelæreren, „kan du gaa hjem. Jeg vil ikke have dig mere her i Dag.“

Teddy gik bort uden at sige et Ord. Han følte Skammen dybt; men den bragte ham til at gaa i sig selv. Han opsøgte et ensomt Sted paa Marken, kastede sig ned paa Jorden og græd, som om hans Hjerte skulde briste. Saaledes fandt hans Onkel ham, da han en halv Times Tid senere gik over Marken.

„Men, Teddy! hvad er der dog i Vejen?“ spurgte han og løftede Drengen op.

Teddys taarevædede Ansigt og bævende Læber rørte ham; han satte sig ned paa en Træstub og drog Barnet ind imellem sine Knæ.

„Er du syg? har du slaaet dig?“ spurgte han igen.

Nu saa Teddy op og spurgte med indtrængende Stemme: „Hvad gør Dronningen ved sine Soldater, naar de lader sig slaa i Stedet for at vinde Sejr?“

„Ja, det ved jeg virkelig ikke. Jeg kan ikke mindes noget Nederlag, som vi har lidt. Jeg tænker, det gør hende ondt for dem.“

„Viser hun dem ikke ud af Armeen?“

„Ih, nej!“

„Hvad gør Gud ved sine Soldater, naar de holder op med at kæmpe og lader sig slaa af Fjenden?“

„Jeg tænker, at han ogsaa bliver bedrøvet,“ sagde Onkelen, som begyndte at skimte Meningen af Barnets Spørgsmaal.

Teddy rystede sørgmodigt paa Hovedet. „Jeg

er vis paa, at Gud er nødt til at vise Soldaterne ud af sin Armee, naar de opgiver Kampen og lader Fanen slæbes gennem Snavset og Fjenden faa sin Villie med dem. Men jeg har opført mig endnu slettere“ — her knyttede han sin lille Haand og hævede Stemmen i stærk Bevægelse: „jeg er gaaet over paa Fjendens Side; jeg har kæmpet sammen med ham. Jeg er en Desertør og faar aldrig, aldrig Lov at træde ind i Rækken igen.“

Onkelen satte et pudsigt forvirret Ansigt op.

„Hvorfor er du ikke i Skole, Teddy? hvad har du taget dig for?“

Teedy fortalte ham alt og føjede med virkelig Fortvivlelse til:

„Jeg kan ikke gaa hjem til Moder. Jeg har faaet af Stokken — og — jeg har bragt Skam over min Knap.“

Og han brød ud i en ny Taarestrøm.

„Hør engang,“ sagde hans Onkel langsomt; „jeg ved godt, at du har været en uartig Knægt; din Moder har været rigtig bedrøvet over dig i nogle Dage. Men naar vi falder ned i Mudderet, saa kan det ikke nytte at blive liggende der; vi maa se at komme paa Benene igen og faa os vadskede og saa tage os vel i Agt for ikke at plumpe i igen. Kan du ikke gøre det?“

„Jeg er en Desertør,“ hulkede Barnet, „min Kaptain vil ikke have mig igen. Jeg har bragt Skam over ham; jeg har bragt Skam over Fanen; jeg har bragt Skam over min Knap.“

„Jeg tror, at din Kaptain tager dig til Naade, naar du beder ham derom. Han vil rense dig for Snavset og stille dig paa Benene igen.“

„Vil han?“ der glimtede Haab frem i de blaa Øjne.

„Ja, det er jeg vis paa, at han vil. Jeg duer ikke til at lære Vers og saadant noget; men jeg kan huske, at der staar: „Om eders Synder ere røde som Skarlagen, skulle de blive hvide som Sne.“ Passer det ikke paa dig?“

Teddy svarede ikke. Han saa tankefuldt op mod den blaa Himmel, som havde han rent glemt, at Onkelen var til Stede. Endelig drog han et dybt Suk:

„Jeg tror, at jeg helst vil være lidt alene, Onkel.“

Uden at sige et Ord forlod Onkelen ham og gik hjem til Fru John for at forberede hende.

Hun blev overmaade bedrøvet; men som en Kvinde og Moder med Hjertet paa rette Sted sagde hun straks:

„Han trængte til en alvorlig Tugtelse. Men er han meget forslaaet, min stakkels Dreng?“

Stokkeslagene havde spillet saa lille en Rolle i Teddys Sorg, at Onkelen saa sig ude af Stand til at besvare Spørgsmaalet.

Men nu tog Moderhjertet afgjort sit Parti, og Fru Platt sagde:

„Det var Synd af Læreren. Han er saadan en lille spinkel en, og alting gaar ham saa nær til Hjerte.“ Og dog havde hun den selv samme Morgen været stærkt fristet til at give ham et dygtigt Rap for hans Spilopper.

Kort efter kom Teddy ind. Han lukkede Døren efter sig og stillede sig med Ryggen op imod den.

„Moder og Bedstemoder,“ sagde han; „jeg har

været uartig i Skolen i Dag, og jeg har faaet af Stokken.“

Han havde talt med barnlig Pathos, men tilføjede nu sagte:

„Jeg har ogsaa været uartig her hjemme, og jeg er meget, meget bedrøvet derover. Men jeg vil se at blive en flink Dreng, for min Kaptain har tilgivet mig.“

Og nu gjorde Fru John det fornuftigste, der var at gøre. Uden at spilde Tiden med noget Spørgsmaal hentede hun lunkent Vand og vadskede Barnets Ansigt og Hænder. Hun saa de røde Striber paa den lille Haand; men hun lod som ingenting. Saa bragte hun Lokkebruset i Orden, drog det dyrebare lille Hoved ind til sig og hviskede med Armen om Teddys Skulder:

„Min egen lille Dreng, Moder er saa glad, fordi du selv kan se, hvor slem du har været. Jeg har bedet saa inderligt for dig i Dag. Og fortæl mig det nu altsammen!“

KAPITEL VIII

I KLØVERMARKEN

„Hvor er Teddy henne, Fru Platt?“

„Teddy — han er vist henne i Kløvermarken. Men lad ham faa Lov til at være i Ro. Jeg saa, han havde en Bog med sig. Han ligger vist og læser.“

Det var Søndag Eftermiddag. Det var Nancy, der stod udenfor Døren. Gamle Fru Platt var ene hjemme. Hun pegede hen i den Retning, hvor hun tænkte, Teddy havde slaaet sig ned.

Nancy foer af Sted som en Pil. Det varede ikke mange Minutter, saa havde hun opdaget Teddy. Han laa ligesaa lang han var paa Ryggen i Græsset med sin Bog foran sig. Han hørte nogen komme.

„Halløj, hvem der?“

Saa opdagede han, det var Nancy.

„Halløj, hvad vil du her?“

„Tale med dig!“ — Nancy kastede sig ned ved Siden af ham. — „Hvad er det, du bestiller? Det er da en farlig tyk Bog, er den morsom?“

„Det er Pilegrimens Vandring. Det er ellers en Bog, jeg kan lide, kan du tro. Kan du ikke ogsaa lide den?

Men i Dag fik jeg ikke læst meget i den. Jeg havde saadan et dejligt Syn, aa, saa dejligt, saa dejligt!“

„Sig mig det,“ bad Nancy ivrig.

Teddy laa, som han drømte. Hans Øjne hang ved de purpurfarvede Skyer i det fjerne. Oven over dem og rundt om dem gled fine smaa Skyer af Sted; de skiftede Form hvert Øjeblik, snart var det snedækte Bjærge, snart var det prægtige Slotte, snart var det en hel Flok Riddere, der jog af Sted i flyvende Galop.

„Nancy, det er mit Søndagssyn,“ hviskede Teddy sagte, „jeg har aldrig sagt det til et eneste Menneske før. Jeg kan kun fortælle det til mig selv, naar jeg ligger herude, og saa skal der være ganske, ganske stille. Og saa er det, ligesom det blev helt virkeligt.“

„Fortæl mig det!“ bad Nancy, „aa, Teddy, fortæl mig det!“

„Jeg skal fortælle dig det,“ sagde Teddy efter at have betænkt sig lidt, „men det foregaar helt oppe i Himlen — efter at jeg er kommen derop, forstaar du nok.“

Hun nikkede. Teddy tog en lille Bog op af sin Lomme. Det var et Ny Testamente.

Han slog op, hvor der laa et Mærke, og begyndte at læse ganske langsomt.

„Og han førte mig i Aanden hen paa et stort og højt Bjærg og viste mig den store Stad, det hellige Jerusalem, som nedsteg af Himmelen fra Gud.“

„Det er Bibelen,“ sagde Nancy forundret.

„Ja. Men nu skal du høre. Jeg ligger her ude i Græsset. Det er ganske, ganske stille. Jeg hører

en Støj bagved mig. Jeg vender mig ikke om. Lige med et staar der en dejlig, hvid Engel — lige foran mig."

„Hvordan ser han ud?"

„Han har skinnende hvide Klæder paa — og helt snehvide Vinger. Han smiler over hele Ansigtet. Hans Øjne er akkurat ligesom Moders. Hans Haar ligner Nellys."

„Det er hørfarvet, siger Moder," indskød Nancy.

„Ja. Han staar ganske stille. Tys! han siger noget."

„Teddy, jeg er kommen for at tage dig op til Himlen."

Jeg rejser mig op. Jeg siger slet ingen Ting. Han siger:

„Du har ikke altid været en god Soldat. Men Kaptainen siger, han vil have dig op til sig. Kom med!"

„Jeg sætter mig op mellem hans Vinger, lægger begge mine Arme om hans Hals, han begynder at flyve. Jeg ser Moder og Bedste og Onkel Jakob staa dernede. Jeg vinker med Haanden ned til dem. Moder kysser paa Haanden efter mig: „Hils Fader fra mig!" raaber hun. Af Sted flyver vi — hen over Markerne — hen over Landevejen — hen over gamle Greens Mark — og saa flyver vi lige op til Toppen af Bjærget der oppe."

„Aa, lad mig ogsaa komme med!" raabte Nancy, „jeg vilde gerne sidde paa Englens Ryg sammen med dig."

„Maaske er der en anden Engel, der vil tage dig. Jeg vil helst have min for mig selv. Vi kommer op lige til Toppen af Bjærget. Jeg springer ned."

„Jeg ogsaa!“ indskød Nancy.

„Nancy, du maa ikke saadan standse mig. Saa kan jeg ikke. — Saa staar jeg da der. I Begyndelsen er det, ligesom jeg ikke kan se andet end en hel Mængde smaa, hvide Skyer, den ene oven over den anden — akkurat ligesom der oppe. Men saa siger Englen:

„Sæt din Fod paa en af dem og saa paa en til. Det er Trin op til Himlen.“

„Aa!“ gispede Nancy helt forskrækket — „du falder ned, Teddy!“

„Jeg falder ikke ned. Det er ligesom at sætte sine Fødder i Bomuld. Jeg begynder at stige op, Jeg gaar helt alene, men Englen gaar bagved for at passe paa, at jeg ikke falder ned. Saa siger han: „Se op, kan du se Portene?“ Jeg ser op. Jeg ser Portene — skinnende Porte af det bare Guld og meget, meget store — og helt bedækkede med Ædelstene — ligesom dem Oberstens Kone har paa sine Fingre. Jeg stiger op — højere og højere. Saa er jeg der.“

„Er det det hele?“

„Det hele — nej, du kan tro nej. Det er kun Begyndelsen. Jeg staar udenfor. Portene er lukkede i, men da de deroppe ser mig komme, gaar to Engle hen og slaar Portene op paa vid Gab. Jeg er ligesom lidt bange, men jeg gaar ind. Der er en lang, bred Gade ogsaa af Guld. Jeg gaar meget forsigtigt, jeg er saa bange for at glide. Saa kommer der en hel Mængde Engle med Trompeter i Haanden, og de spiller paa dem akkurat ligesom Soldatermusikken. Jeg gaar videre. Kommer til en meget, meget stor Port. Der gaar en hel Mængde Trin op

til den. Og oppe paa det allerøverste Trin staar min Kaptain."

Teddy holdt lidt inde.

„Jeg kan slet ikke sige dig, hvordan han ser ud, men jeg føler det indeni mig. Han har saadant et dejligt, mildt Ansigt. Han lægger Haanden paa mit Hoved og siger: „Det var godt, Teddy!" Jeg griber fat om hans Haand. Jeg tror, jeg græder."

Med Forundring ser Nancy virkelig Teddys Øjne fulde af Taarer.

„Jeg tror, han tager mig i sine Arme, jeg er saa træt, saa træt. Han bærer mig ind i den smukkeste Have, som du aldrig i dit Liv har set Mage til. Derinde staar min Fader. Han staar og venter paa mig."

„Aa sig mig, Teddy, hvordan ser den Have ud?"

Teddy tier. Han er altfor optagen af at møde sin Fader. Nancy er lige ved at tabe Taalmodigheden.

„Haven er meget smuk," siger Teddy tilsidst, „meget smuk. Der er altid Solskin. Græsset er saa blødt og saa grønt. Der er ikke en Blomst her paa Jord, uden at den er der. Alle Bænkene er af lutter Roser. Og hvis du vil i Seng — alle Puderne er af Violer. En stor Flod løber igennem hele Haven. Træerne er fulde af Æbler og Appelsiner og Blomster og Pærer. Flodbredden er helt rød — den er bare, bare Jordbær."

„Aa," hviskede Nancy, „hvor der dog er dejligt!"

„Der er en hel Masse Lysthuse. Og smaa, hvide Baade, hvori man kan ro henad Floden. Gyldne Harper hænger oppe i Træerne. Der er en Mængde Hunde, der løber omkring derinde. Og saa kan man

ride hver eneste Dag paa Løver og Tigre og Bjørne. De vil slet ikke bide dig. De vil bare slikke dine Hænder."

„Bliv ved. Hvad saa mer?"

„Saa staar vi op og synger, hver Gang Kaptainen kommer forbi. Og vi spiller paa Harpe og blæser paa Trompet alt, hvad vi kan. Og sommetider kommer Kaptainen og sætter sig ned og taler med os og fortæller os noget."

Der blev et Øjebliks Stilhed. Saa sagde Nancy: „Er det det hele?"

„Det er nok for dig," svarede Teddy nedladende. „Det kan godt være, jeg ser mer endnu for mig selv."

Nancy faldt i Tanker.

„Jeg vil gerne til Himlen," sagde hun saa.

Teddys Tanker vendte tilbage til Jorden.

„Har du givet dig i Tjeneste hos min Kaptain?" spurgte han.

„Jeg vil ikke være Soldat," sagde Nancy hidsig.

„Du kan ikke komme til Himlen, uden du vil kæmpe under min Kaptain. Han vil ikke lukke dig ind ad Porten uden det. Piger kan lige saa godt kæmpe som Drenge."

„Ja, hvorfor skulde de ikke kunne det. Jeg kan kæmpe lige saa godt som du, Knapdreng!"

„Min Fjende hedder Ipse. Han er en frygtelig slem en imod mig. Du har ogsaa en, der er din Fjende — det er alt det indeni dig, som bringer dig til at være uartig. Jeg har haft to Kampe at bestaa i Dag."

„Har du haft to? Saadan at kæmpe, det tror jeg ikke, jeg holder af."

„Nancy, jeg vilde saa gerne, du skulde blive Guds Soldat.“

„Jeg tror,“ sagde Nancy sagte, „jeg tror, jeg holder mest af at være uartig.“

Saa skiftede hun pludselig Tone.

„Nu kommer Fader snart hjem. Han kommer herud. Saa skal du se en stor Sømand. Han er meget større, end din Fader var.“

„Min Fader var Officer,“ sagde Teddy stolt.

„Min Fader er ogsaa Officer, han er Søofficer. Han er en første Klasses Underofficer, første Klasse.“

Ordene kom ganske langsomt, med Eftertryk.

„Ja, men min Fader er Overofficer,“ svarede Teddy. Han var bestemt paa, at han vilde ikke slaas af Marken. „Han var en rigtig Sergeant.“

„Min Fader kommanderer alle Matroserne, de maa gøre alt, hvad han befaler.“

„Min Fader kommanderede ogsaa. Min Fader førte Soldaterne i et Slag.“

„Min Fader vil kæmpe i tyve Slag, før han dør. Din Fader kæmpede kun i et.“

„Min Fader er i Himlen, og det er den højeste Plads, man kan faa.“

Nu kunde Nancy ikke mere. Tanken om Himlen, den Himmel, de lige havde talt saa meget om, dæmpede deres Iver.

Efter en Stunds Tavshed sagde Teddy bebrejdende: „Ipse var lige ved at have gjort mig vred paa dig. Du er en skrækkelig Pige til altid at faa mig til at skændes med dig.“

„Du vil aldrig give mig Lov til at sige, at min Fader er ligesaa god som din.“

„Han er ikke bedre. Du maa ikke blive vred, Nancy. Lad os sige, at de er lige gode begge to.“

Dermed slog Nancy sig til Ro.

Førend de skiltes, saa hun højtideligt paa Teddy.

„Jeg vil ikke love noget. Men jeg gaar og tænker meget paa at give mig i Tjeneste hos din Kaptain. Jeg har megen Lyst til at komme til Himlen.“

En Dag ikke længe efter drev Teddy om paa Marken. Skønt han var glad nok ved at lege med de andre Drenge, holdt han dog ogsaa nok af undertiden at gaa ene om. Han gik og smaasnakkede med sig selv og samlede Blomster. Da fik han pludselig Øje paa nogle Faar, der havde fundet Vej gennem Diget og nu var ved at gaa ud paa Landevejen.

„Det er gamle Greens Faar,“ sagde han til sig selv. „Det har han saamænd godt af, grimme, gamle Mand, som han er! Nej, Ipse! Det er ikke ret at tænke saadan om ham. Jeg vil drive Faarene tilbage igen!“

Han sprang efter Faarene. Men det er mere vanskeligt at faa Faar ind paa deres Plads end ud af den. Det fik Teddy ogsaa at mærke. Hans Kinder blussede, hans Stemme var helt hæs af at raabe.

„Din Slyngel! Jeg skal ellers lære dig!“ var der pludselig en Stemme, der raabte.

Til Teddys Forfærdelse kom gamle Green. Han sprang hen imod Teddy med en tyk Stok i Haanden.

„Vil du se, du lader mine Faar i Fred! Hvor understaar du dig at komme ind paa min Mark!“

Teddy stod ganske stille, til Green kom lige

hen til ham. Saa saa han ham frejdig op i hans vrede Ansigt.

„Jeg var i Færd med at drive dem tilbage ind ad Hullet igen. Der skal De se, der var det, de brød igennem.“

„Jo, den var ellers godt fundet paa! Det passer nok bedre, at det var dig selv, der fik Hullet i Stand!“

Blodet skød op i Teddys Kinder.

„Jeg lyver ikke!“ udbrød han, „og De er en —.“

Han standsede, skamfuld over det, han vilde have sagt.

Jonathan Green saa spørgende paa ham.

„Naa — hvad var jeg saa for en? Det kunde jeg ellers have megen Lyst til at høre, min Dreng.“

Teddy saa op.

„Ipse var lige ved at sige, at De var en Løgner selv, men jeg standsede ham i Tide.“

„Man skulde næsten tro, du havde en Ræv bag Øret, som man siger,“ sagde den gamle; „maa jeg spørge dig, hvad kom det ellers dig ved, om Faarene var der, hvor de skulde være. eller ej?“

„Jeg vilde saa gerne være god imod Dem. Jeg er saa bedrøvet over, at jeg bandt Dem til Træet den Dag, forfærdelig bedrøvet. Jeg vilde gerne holde rigtig meget af Dem. Derfor var det, jeg vilde drive Deres Faar tilbage igen.“

„Du vilde saa gerne holde rigtig meget af mig!“ gentog Green forbavset, „og naar bad jeg dig om at holde rigtig meget af mig, Knægt?“

„Jeg tænker ikke, De bryder Dem meget om det,“ sagde Teddy lettet, da han saa, at Stokken ikke længere hang over hans Hoved, men nu var sat ned paa Jorden, „men jeg gør det alligevel,

ser De, fordi den Fane, jeg bærer for min Kaptajn, er Kærlighed. Jeg maa elske alle Mennesker."

Green svarede ikke. Teddy blev ved.

„Tror De, De kunde tilgive mig og give mig Haanden derpaa? Det vilde gøre det lettere for mig at holde af Dem, dersom De kunde det."

De blaa Øjne saa saa troskyldige op paa ham; der var saadan et alvorligt Træk om de smaa Læber, at Jonathan Green for første Gang i sit Liv følte, hvilken Magt et Barn havde.

„Kom hjem med mig," sagde han, „saa skal vi se, hvad min Kone har at sige til dig."

Teddy fulgte ham, han havde ikke den mindste Mistro. Han blev ført ind i Køkkenet. Der sad Mor Green og strikkede. En af Døtrene var i Færd med at dække Tebordet.

„Ane, her skal du se en af Landsbyens værste Slubberter. Han vilde gerne ind og besøge dig. Forvar ham godt, til jeg kommer igen. Jeg skal ud efter Faarene, de er løbne deres Vej." Han slog Døren i med et Smæld, og borte var han.

Teddy gav den gamle og den unge Haanden og satte sig saa paa en Stol lige overfor Mor Green.

„Hvad har du saa været ved?" spurgte denne, „kan da din Moder slet ikke holde Styr paa dig?"

„Jeg har slet ikke gjort noget galt, jeg forsikrer Jer, jeg har ikke." Stakkels Teddy havde en Følelse af, at det nyttede ikke meget at prøve paa at forsvare sig.

Han vilde alligevel forsøge det. Han begyndte at fortælle sin Historie, men da de ikke syntes at forstaa det, tog han pludselig fat paa et nyt Emne.

„Hvad holder gamle Green allermest af i den hele Verden?“

Dette uventede Spørgsmaal gjorde Mor Green helt stum. Datteren lo.

„Stikkelsbærbudding!“ sagde hun. „Naa, hvad har du saa mer paa Hjerte?“

Men Teddy var tavs. Han sagde ikke et Ord, før Green kom ind igen.

„Denne lille Fyr er i Færd med at forandre sig, Ane.“ sagde Jonathan Green, idet han satte sig ned i Stolen, som Teddy straks flyttede fra, da han traadte ind, „tror du det, Ane?“

„Jeg har ingen synderlig Tro til Drenge, ved du nok, Jonathan,“ sagde Mor Green og rystede paa Hovedet, „de ligner allesammen hinanden!“

„Du hører, hvad min Kone siger. Du faar ikke meget Medhold fra den Kant. Men jeg vil gøre dig et Tilbud, — kunde du have Lyst til at faa en Kop Te?“

Teddy smilede.

„Mange Tak, Hr. Green, men Moder venter mig hjemme til Te. Maa jeg have Lov at gaa nu? Giver De mig Forladelse for det, jeg gjorde forleden Dag?“

Gamle Green strakte sin haarde, barkede Haand ud og tog fat paa Drengens lille Haand.

„Her er min Haand paa det!“ sagde han, „men en Tosse er jeg, at jeg tror dig. Men er det dit Alvor, at du er bedrøvet over det forleden, saa vil jeg ikke rippe op i det mer.“

Teddy saa saa uskyldig op paa ham. Green kunde ikke lade være at klappe ham paa Skulderen.

„Naa, ja saa, min Dreng, af Sted med dig! der er ikke mere noget i Vejen mellem os to!"

Idet Teddy pilede hjemad, hviskede han:

„Jeg vil bede Moder om at lave den, hun gør det nok. Jeg vil pille Stikkelsbærrene selv. Saa kan han da se, at jeg holder af ham."

Gamle Green blev ikke lidet forundret, da der et Par Dage efter blev bragt en lille Kurv ind, som nogle Drenge havde sat udenfor Døren.

Endnu mere forbavset blev han, da han fik den lukket op og saa Indholdet.

Det var en Stikkelsbærbudding i en Skaal. Et Stykke Papir var fæstet til den. Paa det stod der skrevet — op og ned stod det der:

„Jeg sender dig mange Hilsener.

Teddy."

Hans Datter løste snart Gaaden for ham. De fik sig alle en hjertelig Latter over den Maade, hvorpaa Teddy vilde bevise sit Venskab.

KAPITEL IX

KNAPPEN MISTES

Vor lille Soldat var snart paa Bølgetoppen, snart i Bølgedybet; men i det hele taget gjorde han dog stadige Fremskridt, og hans Moder var taknemmelig over at se hans voksende Betænksomhed og Kærlighed. Han var ikke mindre lystig end før, og han vedblev at være Anfører for Landsbybørnenes Lege; men han havde ladet alle ondskabsfulde Uglspilstreger fare og havde lært at holde baade sine Handlinger og sin hastige Tunge i Ave. Nancy satte ham rigtignok tit paa Prøve; men skønt de to skændtes om al Ting, vare de dog uadskillige. Da Nancys Fader kom hjem, nød Teddy den Ære at blive inviteret derhen til Te og høre den svære, skæggede Mand spinde de mest rystende Sømandsender. Men hvor barsk han end var af Stemme og Væsen, mærkede man dog snart, at der inderst inde i hans Hjerte var en stille,. fredfyldt Krog, hvor hans lille Datter boede.

Teddy var en beundrende og ivrig Tilhører og indrømmede for Nancy, at han fandt Sømandshistorierne meget spændende og lærerige. Men da

han kom hjem, og hans Moder spurgte, hvorledes han havde moret sig, svarede han med stærkt Eftertryk:

„Nancys Fader er gruelig rar; men han ligner slet ikke Portrættet af min Fader, det med den røde Uniformsfrakke og Skærf og Sabel. Og saa taler han med saadan en grov Stemme og raaber saa højt, — nej, ingen skal nogen Sinde faa mig til at tro, at Matroser er bedre end Soldater."

Da de lyse Sommerdage begyndte at tage af, og Nancys Fader igen var rejst, tog Teddy og Nancy en Dag ud for at fiske. Men hvem der havde set dem sidde paa den lave Bro over Floden og havde hørt deres lystige Latter og pludrende Stemmer, vilde ikke have undret sig over, at der ikke kom Bid paa Krogen. Til sidst klatrede de ned og gik sammen hen ad Stien langs Flodbredden.

Pludselig pegede Nancy paa Teddys Knap:

„Se!" udbrød hun; „den er lige ved at falde af."

„Ja, jeg sagde til Moder i Gaar, at den var løs. Hun siger at hun maa sy paa den evig og altid. Jeg vil hellere rykke den af og putte den i Lommen, for hvad skulde jeg gøre, hvis jeg tabte den?"

Han rykkede i Knappen, medens han talte; men idet den gik løs, trillede den ud af Haanden paa ham, ned paa Jorden. Dette var for stor en Fristelse for Nancy. Som et Lyn var hun efter den og stod et Øjeblik efter i en udfordrende Stilling med Knappen i sin fast sammenklemte Haand.

„Giv mig den straks," raabte Teddy, rystende over hele Kroppen af Bevægelse.

Nancys brune Øjne lyste af Skadefryd.

„Aa, lille Knapdreng! nu har jeg da endelig faaet fat i den, og nu tager jog den med hjem og faar den syet fast i min Trøje.“

„Jeg slaar dig,“ raabte Teddy, „dersom du ikke straks giver mig den. Det er ikke din. Du vilde være en Tyv, dersom du beholdt den. Giv mig den paa Øjeblikket!“

„Skal jeg kaste den i Vandet?“ spurgte Pigebarnet ondskabsfuldt.

Teddy styrtede hen imod hende, og Slagsmaalet begyndte. Han prøvede paa at aabne hendes Hænder; men hun knyttede dem af al sin Magt. Endelig gav hendes Fingre efter, og Teddy udstødte et triumferende Skrig — da Knappen idet samme fløj ud af Haanden paa hende og ned i Floden. Nancy gav et Skrig fra sig; Teddy sprang uden at sige et Ord paa Hovedet i Vandet. Det skete uden Overlæg. Han svømmmede godt, og Nancy fulgte med aandeløs Spænding hans Bevægelser. Men da det lille Hoved kom op over Vandet, syntes han fortumlet og raabte med svag Stemme: „Hjælp, jeg drukner!“ I det samme sank han ned under Vandet igen.

Nancy udstødte af Rædsel et Brøl, som til al Lykke blev hørt af en Vognmand, der lige i det samme kom kørende over Broen. Han skyndte sig hen til Hjælp — og kom ikke et Minut for tidligt. I et Nu havde havde han kastet Frakken og faaet de tunge Støvler af — saa styrtede han sig i Vandet, just da Teddys Lokkehoved for tredje og sidste Gang viste sig over dette. Snart var han bragt i Land; men han laa stum og bevidstløs i Vognmandens Arme. Nancy gav sig til at hulke højt.

„Han er død! han er død! det er mig, som har slaaet ham ihjel.“

Vognmanden forsøgte at bringe Liv i den lille ubevægelige Skikkelse; men da alle hans Anstrengelser vare forgæves, sagde han: „Jeg vil lægge ham i min Vogn og køre ham til Doktoren, saa hurtigt jeg kan. Han bor kun en Fjerdingvej her fra — hvis han bare er hjemme. Løb hjem, lille Pige! og hent hans Moder saa hurtigt du kan!“

Højt hulkende styrtede Nancy af Sted; men saa stærk var hendes Bevægelse, at hun næppe kunde faa et Ord frem, da hun stod i sin lille Legekammerats Hjem.

Fru Platt foer hen imod hende. „Hvad er der sket?“ spurgte hun — „er det Teddy?“

„Han er — han er bragt til Doktoren — død!“ stønnede Nancy og faldt med det samme tungt om paa Gulvet. Uden at sige et Ord, med et Ansigt hvidt som Sne, styrtede Fru Platt ud af Døren og henad Vejen til Lægens Bolig. Hendes Læber bevægede sig som i en uafladelig, angstfuld Bøn. Hun blev vist ind i Stuen, hvor Lægen gjorde alle Forsøg paa at kalde Teddy til Live. Drengen laa som et Voksbillede med et blidt Smil om Læberne, de vaade Lokker klæbede sig om hans Tinding. En stor Bule paa denne fortalte Grunden til, at han saa hurtigt og pludseligt var gaaet til Bunds.

I aandeløs Spænding stod Moderen og saa derpaa. „De maa ikke opgive det, Doktor — De maa ikke!“ tryglede hun, da Lægen et Øjeblik pustede ud og sendte hende et sørgmodigt Blik. Han rystede paa Hovedet, men forsøgte straks igen

paa kunstig Maade at fremkalde Aandedrættet og vække Liv i den lille Skikkelse.

Og det lykkedes — da han lagde sin Haand over Teddys Hjerte, følte han en svag Banken. Han fordoblede sine Anstrengelser; Aandedrættet vendte tilbage; en svag Rødme farvede de blaa Læber, og de tunge Øjenlaag løftede sig.

„Moder!“ kaldte Teddy med svag Stemme.

Fru Platt sank ned paa sine Knæ. „Gud være lovet!“ hviskede hun; saa tabte hun Bevidstheden.

Samme Aften laa Teddy hjemme i sin egen lille Seng. Hans Tilstand var betænkelig; han var falden hen i en tung Døs, og det var umuligt at vække ham. Lægen sagde, at han, idet han sprang ud i Vandet, maatte have stødt Hovedet paa en Sten og faaet en Hjernerystelse. Nancy var ogsaa bleven bragt til sit Hjem; hendes lille sorgfulde og angergivne Hjerte fik dog nogen Trøst, da hun hørte at Teddy ikke var død.

I mange Dage laa han mellem Liv og Død. Kammeraternes Forespørgsler og de mange deltagende Bud, der sendtes fra fjernt og nær, viste hans Moder, hvor afholdt hendes lille Søn var af store og smaa, rige og fattige. Da Præsten om Søndagen under Gudstjenesten i Kirken sagde: „Jeg beder om Menighedens Forbøn for Edward Platt, som er farligt syg,“ var der ikke et tørt Øje i Kirken, og fra Drengenes Plads paa Galleriet hørtes lydelig Hulken.

Fru Platt veg aldrig fra Barnets Leje, hverken Dag eller Nat. Alle undredes over hendes Ro. Efter det første, voldsomme Stød havde hun snart lært at lægge sin Øjesten i den himmelske Faders

Favn; i denne Tid — maaske den tungeste i hendes Liv — kunde hun altid sige: „Din Vilje ske!“

Dagene svandt langsomt, en for en — men der kom ingen Bedring. Lægen kom og gik med sit alvorlige, uigennemtrængelige Ansigt, og Teddy laa stadig hen i en Døs. Fru Platt begyndte at tvivle om, at han nogensinde vilde faa sin Forstand tilbage, og hun standsede en Morgen Lægen, idet han vilde gaa, med det Spørgsmaal: „Hvis han lever — bliver han saa Idiot?“

Lægen svarede undvigende, at der endnu var en Mulighed for fuldkommen Helbredelse. „Jeg har set dem, der er blevne aldeles raske igen efter meget værre Stød end dette.“

En Eftermiddag da Lyset fra den synkende Sol som en gylden Strøm flød ind i Stuen, gjorde det lille Hoved en Bevægelse paa Puden.

„Moder!“

Lyden af dette Ord, som hun siden hin frygtelige Dag i Lægens Stue ikke havde hørt, tonede som den lifligste Musik i Fru Platts Øre. Idet hun bøjede sig ned over ham, mødte hun et klart bevidst Blik i hans blaa Øjne.

„Er du træt, Moder? Læg din Haand under min Kind! — Godnat!“

Øjenlaagene faldt i, og de spinkle Lemmer strakte sig til en dyb, fredelig Søvn. Moderen lod sin Haand blive liggende under Barnets Kind, og skønt hendes Arm blev træt og stiv, drog hun den ikke tilbage.

Lige før Teddy vaagnede, kom Lægen.

„Han har talt, han kendte mig,“ sagde Fru Platt.

Lægen nikkede og smilede. Lidt efter løftede Teddy atter Hovedet.

„Hvor er jeg, Moder?“ spurgte han svagt.

„I din Seng, min egen lille Dreng! Du har været syg.“

„Hvor er min Knap?“

„Han kommer sig,“ sagde Lægen fornøjet. „Hold ham nu bare i Ro og faa ham til at spise dygtigt.“

Som en Løbeild spredtes det glade Budskab gennem Landsbyen, at Teddy var i Bedring.

Sikken en Festdag for Hjemmet, da Teddy første Gang blev svøbt ind i et Tæppe og anbragt i den store Lænestol ved Kaminen! Hans Ansigt og Hænder vare gennemsigtig magre, og de blaa Aarer traadte tydeligt frem under den klare Hud, men hans store Øjne straalede af Glæde.

Hans Moder satte ham blødt til Rette i Stolen og lod ham saa for en lille Tid være ene med Bedstemoderen. Den gamle havde baaret sin Del af Korset i denne tunge Tid, og det havde ikke været den ringeste Prøvelse at færdes ene nedenunder og røgte den daglige Dont, medens hendes Hjerte var hos Moder og Søn der ovenpaa.

Nu gik hun hen til Lænestolen, og idet hun knælede ned foran denne og tog begge Teddys Hænder mellem sine, sagde hun:

„Bedstemoder har savnet sin lille Dreng saa meget i al denne lange Tid.“

Teddy lagde begge sine Arme om hendes Hals og krystede hende ind til sig uden mindste Smule Barmhjertighed med hendes Kappestrimler.

„Jeg bliver raskere for hver Dag, Bedstemoder! og jeg holder saa forfærdelig meget af dig.“

Da den gamle havde frigjort sig for hans Favntag, fortsatte han i en roligere Tone:

„Mine Ben ryster saadan under mig. Jeg bad Moder, om jeg maatte prøve at gaa om lidt, men jeg kunde slet ikke styre Benene. Tror du, det varer længe, inden jeg kommer til at løbe saa hurtigt som før — tror du, det varer et helt Aar?“

„Aa, nej — ikke nær saa længe — ikke ret mange Dage, haaber jeg.“

„Men Bedstemoder! du ved jo nok, hvad jeg har mistet.“ Der stod blanke Taarer i de blaa Øjne.

„Ja, jeg ved det nok. Men tænk ikke paa det nu, min lille Dreng.“

„Da jeg kom til at huske derpaa første Gang, sagde jeg til Moder, at jeg brød mig slet ikke om at blive rask. Jeg syntes, at jeg kunde ikke leve uden min Knap; men hun sagde, at det var forkert, og at jeg var en daarlig Soldat, naar jeg ønskede at dø den første Gang, der mødte mig en Sorg, og at min Kaptain vilde synes bedst om, at jeg bar den taalmodigt. Synes du, at jeg bærer den taalmodigt, Bedstemoder?“

„Ja, vist synes jeg,“ sagde den gamle beroligende. „Men se nu paa de dejlige Blomster og Vindruer, som Fru Graham sendte dig i Morges. Var det ikke kønt af hende?“

„Jeg glemmer aldrig min Knap,“ sagde Teddy uden at lade sin Tanke aflede; „men i Morges tænkte jeg paa, at Gud kunde jo give mig den igen, og jeg vil bede ham derom hver eneste Dag, til den kommer. Jeg er vis paa, han vil lade mig faa den tilbage; men Moder siger, at jeg maa være taalmodig.“

Kort efter sagde han:

„Gid jeg kunde faa Nancy at se!“

„Hun kommer hver Dag paa Vejen til Skolen for at spørge til dig. Den stakkels lille Pige, hun tog sig det saa forfærdeligt nær, da du blev syg. Hendes Moder kunde næsten ikke faa hende til at spise og var ganske bange for hende. Dersom du bliver rask nok, vil vi sende Bud efter hende om et Par Dage.

To Dage efter kom Nancy. Hun gik frygtsomt hen til den store Stol og betragtede næsten med Ærefrygt Teddys hvide, tynde Ansigt. Men saa brast det ud af hende:

„Aa, Knapdreng! Kan du tilgive mig? Dersom du var død, havde det været min Skyld.“

„Nej, nej,“ sagde Teddy, idet han drog hendes Ansigt ind til sig og kyssede det. „Jeg var lige saa uartig som du; jeg skulde ikke have givet mig til at slaas med dig.“

„Jeg gaar hver Dag ned til Floden,“ vedblev Nancy sørgmodigt, „og Hr. Green tog en Dag et stort Net med derned og drog en Bunke Sten og Grus op; men Knappen var der ikke. Jeg haaber, at den engang bliver skyllet op paa Land, og derfor gaar jeg hver Dag langs med Bredderne og kigger efter den, men den har ikke været der endnu.“

„Jeg beder hver Dag Gud om at give mig den tilbage,“ sagde Teddy med et lille Nik, „og jeg tror, han vil gøre det. Naar du ogsaa beder ham derom, Nancy, saa gør han det maaske hurtigere.“

„Jeg har bedet Gud hver eneste Dag om at gøre dig rask, og jeg lovede ham, at hvis han vilde gøre det, saa vilde jeg blive en af hans Soldater. Ja, det gjorde jeg, Teddy! jeg sagde til ham,

at jeg vilde opgive at blive en Matros, men være en Soldat ligesom du.“

Det var med højtideligt Alvor, Nancy aflagde denne Beretning, og Teddys Ansigt straalede af Fryd.

„Og er du virkelig indrulleret?“

„Ja, det ved jeg ikke rigtigt; men jeg prøver paa at blive god, og jeg beder hver Dag Gud om at hjælpe mig.“

Saa blev der en Pavse. Nancy satte sig ned paa Gulvet og tog den store, røde Kat paa Skødet.

„Troede du selv, at du skulde dø?“ spurgte hun lidt efter.

„Jeg tænkte slet ingen Ting, før jeg vaagnede og saa, at Moder stod og græd. Jeg spurgte hende en Dag, hvor jeg skulde begraves, for jeg troede, at jeg var altfor daarlig til at kunne komme mig; men saa lo hun og sagde, at jeg blev bedre for hver Dag. Men det kunde jeg slet ikke mærke.“

„Vilde du gerne have døet og kommen i Himlen.“

„Ja,“ svarede Teddy med stor Sikkerhed; „det vilde jeg naturligvis. Vilde du ikke?“

Nancy rystede paa Hovedet. „Jeg vilde nok, dersom jeg var vis paa, at Englene vilde bære mig sikkert hele Vejen og ikke tabe mig eller lade mig blive i Skyerne, før vi naaede derop. Men jeg vil helst blive hernede paa Jorden — jeg er vist ikke god nok til at komme i Himlen nu.“

„Jamen jeg tror slet ikke vi kommer i Himlen, fordi vi er gode. Jesus døde, for at vi skulde komme derop — det ved du jo nok. Har du bedet ham om Forladelse, Nancy?“

Nancy nikkede. „Ja, da du var syg. Jeg var

bange for, at Gud skulde lade dig dø for at straffe mig."

Men nu følte hun Trang til at vende tilbage til mere jordiske Emner. Hun gyngede Katten frem og tilbage i sit Kjoleskørt.

„Se, nu er den til Søs! det er en dejlig Matros — ikke?"

Teddy lo saa hjerteligt, at Bedstemoderen hørte det i Stuen ved Siden af. Hun kaldte paa sin Svigerdatter:

„Der kommer jo formeligt Humør i ham. Han har godt af at tale med et Barn — lad hende bare komme tit igen."

Og det gjorde Nancy. Roserne vendte tilbage paa Teddys Kinder, og snart fik flere af hans Kammerater Lov at se til ham.

Ingen lille Rekonvalescent kunde møde større Kærlighed end han. Hver eneste Dag kom Landsbyens Børn med smaa Gaver af højst forskellig Art. Sommetider var det en Buket vilde Blomster, sommetider Fugleæg, Lakritsstænger en Tintrompet, en Hyldefløjte o. s. v. Fru Platt erklærede tilsidst leende, at nu troede hun ikke hun havde Plads til mere.

„Og hvorledes har min lille Kammerat i Tjenesten det?" spurgte Hr. Upton, da han en Dag kom for at se til Rekonvalescenten.

„Han kommer snart ud i Luften," sagde Teddy straalende.

„Og slaas stadigt for sin Kaptain?"

„Ja, det tror jeg nok. Men Ipse har været meget flink, medens jeg har været syg."

„Ja, han har vel været noget stille af sig. Men

nu faar du ham nok at mærke, lille Teddy! det kan du stole paa."

Og Teddy fik det snart at mærke. Der kom Dage, da han med sin Hvileløshed og Utaalmodighed satte sin Moder haardt paa Prøve, og i Kampen mod Ipse var han oftere den overvundne end Sejrherre.

Endog Nancy blev ærgerlig paa ham:

„Du er saa urimelig — man kan slet ikke gøre dig tilpas."

„Jeg længes efter at komme ud. Jeg er led og ked af at se paa de fire Vægge."

„Naar du kan taale det, kommer du ud. Men det hjælper dig slet ikke at være urimelig."

Teddy følte sig slagen om end ikke trøstet af denne Logik.

„Jeg tror ikke din Kaptain vil have noget med dig at gøre, naar du er saa urimelig."

Nu brast Teddy i Graad.

„Jeg er slet ingen Soldat. Jeg kan ikke gaa i Ilden, og det er Ipse, som altid vinder, og jeg er saa træt, saa træt af at slaas med ham."

Stakkels lille Soldat! Men hans Kaptain i Himlen saa, hvor svag og skrøbelig han var, og tilgav ham i sin usigelige Barmhjertighed.

KAPITEL X

KNAPPEN FINDES IGEN

DET var blevet Vinter, og Teddy gik i Skole igen. Han havde genvundet sin Sundhed og var fuld af Løjer og Kommers; men sin Knap glemte han alligevel aldrig. Hver Dag bad han med tillidsfuldt Haab til Gud om, at den maatte blive funden.

„Maaske vil Gud sende mig den i Julegave. Maaske finder jeg den Julemorgen i mine Strømper*)“, sagde han tit til sin Moder, som altid svarede, at han blot skulde blive ved at bede til Gud derom.

En kold Dag i Begyndelsen af December var han lige kommen hjem fra Skole og iagttog højst interesseret, hvorledes et Æble, der var hængt i en Snor foran Kaminen, efterhaanden stegtes og fyldte Luften med sin Duft. I det samme bankede det paa Døren, og Oberst Grahams Tjener traadte ind.

„Min Herre beder om, at Deres Søn maa følge hjem med mig; han vilde meget gerne tale med ham,“ sagde Tjeneren til Fru Platt.

---

* De engelske Børn hænge Juleaften deres Strømper paa Sengestolpen og faa Julemorgen deres Gaver i dem.

„Hvorom?“ spurgte denne helt forskrækket; thi hun blev bange for, at Teddy havde været paa Spil med en eller anden overgiven Streg.

„Han vil ikke opholde ham ret længe.“

Teddy var allerede ved at trække sin Overfrakke paa, og Tjeneren benyttede Øjeblikket til at hviske hans Moder noget ind i Øret, hvorpaa hun smilede fornøjet og syntes helt tryg. Drengen var henrykt over at skulle besøge den venlige Oberstfamilie og travede fornøjet pludrende af Sted med Tjeneren.

„Jeg vil aldrig være Tjener,“ sagde han; „jeg kunde ikke holde mine Ben saa stive. I er altid saa ranke og lige i Knæene som Soldater, der præsenterer Gevær. Ryster I aldrig eders Ben ud i Køkkenet, eller har I virkelig stive Knæ?“

„Jeg kan ryste mine Ben ud, saa meget jeg vil,“ svarede den unge Mand noget stødt.

„Men vilde De da ikke meget hellere være Soldat?“

„Nej, de faar daarlig Mad og bor som Kvæg.“

Det vilde Teddy ikke indrømme, og Samtalen begyndte at faa et iltert Præg. Men et Øjeblik efter stod de foran Oberstens Hus.

„Sig mig bare, om Obersten er vred?“ sagde Teddy, da han traadte ind i den store, oplyste Forhal og paa engang følte sig saa forskrækkelig lille.

„Vist ikke! tør dine Fødder af og tag din Hue af!“

Teddy begyndte at gaa paa Taaspidserne hen over det bløde Gulvtæppe, da Obersten i det samme kom ud for i egen Person at tage imod ham. „Kom ind, lille Ven! du skal ikke være bange,“ sagde han venligt.

Teddy løftede Hovedet og fulgte Obersten ind i et stort, hyggeligt Værelse, hvor en Gruppe Herrer og Damer henne ved Kaminen nød deres Eftermiddags-Te. Oberstinden gik dem i Møde og rakte venligt Teddy Haanden.

„Dette er vor lille Fremtidskriger," sagde Obersten, „Knapdrengen," som han nok kaldes. Nogle af eder kan maaske huske den Historie, han i Sommer fortalte Soldaterne i Skolesalen om sin Faders Knap. Jeg blev slet ikke forbavset, da jeg nogen Tid efter hørte, at han havde været lige ved at sætte Livet paa Spil under et Forsøg paa at redde Knappen. Men nu har du maaske forvundet den Sorg, min lille Ven? Naar alt kommer til alt, kan man dog ikke blive ved at sørge over en Knap."

Blodet strømmede op i Teddys Pande, og hans Øjne skød Lyn, da han sagde: „Tror De virkelig, Hr. Oberst, at jeg nogensinde vil glemme Faders Knap? Jeg vilde hellere eje den end noget andet i Verden. Men jeg faar den ogsaa tilbage engang."

„Ligger den da ikke paa Bunden af Floden?"

„Jeg ved ikke, hvor den er, men Gud ved det, og jeg beder ham hver Dag om at sende mig den tilbage. Jeg tror næsten, at det bliver min Julegave."

Damerne saa til hverandre.

„Virkeligheden overgaar sommetider vore Drømme," sagde Obersten. „Kom hen til mig, min Dreng!"

Han stod henne ved Kaminen med Ryggen til Ilden og tog nu en lille Æske op af Lommen.

„Luk den op," sagde han og rakte Æsken til Drengen.

Teddy aabnede den og udstødte et Skrig af Overraskelse og Jubel.

„Aa min Knap — min egen Knap! Hr. Oberst, det er min Knap!“

Taarerne styrtede ud af hans Øjne, og overvældet af Bevægelse kastede han sig ned foran Kaminen og lagde Hovedet ned paa sine Arme. Han blev liggende saa ubevægelig, at Fru Graham blev bange for, at Glæden havde været for stor og gjort ham bevidstløs. Men Teddy havde kun villet skjule sin Bevægelse for de tilstedeværende. Snart efter stod han op, og med et Ansigt, der lyste af Glæde, vendte han sig om imod Obersten:

„Er det ikke dejligt, Hr. Oberst! er det ikke dejligt?“ Obersten havde ladet den indfatte med en tynd Guldkant og fastgøre ved et blaat Baand, saa at den lignede en Medaille. Nu kom Oberstinden med Naal og Traad og syede den fast i hans Trøje.

„Men nu gad jeg vide, min Dreng, om du kan gætte, hvorledes vi fik fat paa den. Forleden Dag fangede jeg nogle Fisk og tog dem med mig hjem, og da vor Kokkepige skar en af dem op, fandt hun Knappen i den. Underligt nok, at den ikke forlængst var afgaaet ved Døden efter et saa ufor døjeligt Maaltid. Kokkepigen fortalte os det uden at vide, hvad det var for en Skat, hun havde fundet; men jeg kendte den straks — vi har jo allesammen faaet Interesse for den Knap, siden vi hørte dens Historie.“

Teddy lyttede med spændt Opmærksomhed. „Saa var det jo ikke saa underligt, at ingen kunde finde den,“ sagde han og befølte henrykt sin Prydelse; „det er ligesom den Mønt, Peter engang fandt i Fisken.“

Nu vendte Obersten sig til en af sine Venner. „Naa, Major; hvad mener De om Knægten? Kunde De lide at have ham til Tambourdreng ved Deres Regiment?“

Majoren betragtede Teddy fra Hoved og til Fod og sagde saa: „Jeg vilde ikke for nogen Pris tage en Dreng med saadan et Ansigt.“

„Hvorfor ikke?“ spurgte Oberstinden.

„Fordi det er den sande Fordærvelse for dem. Jeg glemmer aldrig en smuk Dreng, som vi engang havde; han blev kaldt „Keruben“ og havde en ganske dejlig Stemme. Han kom til os som en Engel, men blev den værste Døgenigt, inden han fik sin Afsked. Da havde han været hos os i fire Aar. Han stjal, drak, løj og begik Udskejelser af den værste Art. Naar jeg ser en ny Tambourdreng, tænker jeg altid paa, om hans Slægt og Venner virkelig ved, hvad Slags Liv han gaar ind til.“

„Men, Major Tracy,“ sagde en af Damerne; „det er jo et forfærdeligt Indblik, De giver os i den moralske Tilstand i Hæren.“

Han trak paa Skuldrene. „Tilstanden er sørgelig nok,“ sagde han; „men Farerne er størst for den Slags Drenge som vor lille Ven her. Lad dem vente med at gaa i Tjenesten, til de er ældre og befæstede og i Stand til at gøre Modstand mod Fristelserne.“

Teddy havde ikke forstaaet synderligt af denne Samtale; men saa meget indsaa han dog, at Majoren ikke havde Lyst til at faa fat paa ham.

„Mener De, at jeg er for lille til at være Soldat?“ sagde han.

Majoren lo. „Vær ikke bekymret for din Vækst,“

sagde han; „du har Tiden for dig til at vokse i.“

„Jeg bryder mig heller ikke om at være Tambour,“ sagde Teddy alvorligt, „jeg vil hellere vente og blive en rigtig Soldat, en Soldat, som slaas.“

„En god Beslutning, hold bare fast ved den, lille Ven!“

„Ja, du har din Faders Blod i dine Aarer,“ sagde Obersten leende; „men indtil videre tilfredsstiller du vel din Kampbegærlighed ved at slaas med Drengene i Landsbyen?“

„Nej,“ sagde Teddy med et alvorligt Udtryk i sine klare, blaa Øjne; „nu slaas jeg aldrig med andre end Ipse; han kan holde mig i Aande altid.“

„Hvem er Ipse?“ spurgte Fru Graham.

„Han er Fjenden inden i mig. Hr. Upton har fortalt mig meget om ham. Jeg skal sige Dem: jeg hører til Guds Hær. Han tager imod ganske smaa Soldater. Jeg har været indrulleret i flere Maaneder; men med Ipse har jeg ikke faaet Bugt. Han er mig selv — alt det onde i mig.“

Selskabet blev saa underlig stille, og mange venlige Blik hvilede paa den smukke Dreng.

Saa fik han Lov at gaa hjem. Han fløj hen over Vejen, som havde han Vinger paa Fødderne. Der faldt Sne, men han ænsede det ikke. Aandeløs af ydre og indre Bevægelse naaede han hjem og styrtede ind i Køkkenet.

Moderen var jo allerede forberedt paa Nyheden af Tjeneren, men overraskedes ved at se Knappen i den prydende Indfatning. Ogsaa Bedstemoderen og Onkelen delte Drengens taknemlige Henrykkelse.

Teddys Takkebøn til Gud den Aften rørte hans Moder dybt:

„Aa, kære Gud, jeg takker dig. Jeg vidste, at du vilde høre mig, for du vidste, hvor frygteligt det var for mig at leve uden min Knap, og hvor ulykkeligt mit Hjerte var, skønt jeg gjorde mig Umage for at være tapper og ikke tale derom. Vil du ikke nok hjælpe mig til at passe godt paa den, saa at jeg aldrig taber den igen?"

Tidligt næste Morgen løb Teddy hen til Nancy for at vise hende den genvundne Skat. Hun var lige saa henrykt som han, men sagde lidt efter:

„Knapdreng! kan du huske, at du sagde, at du ikke kunde leve uden din Knap. Du sagde, at du vilde sygne hen og dø."

„Ja, det troede jeg ogsaa, jeg vilde. Men saa snart jeg begyndte at bede om den, vidste jeg, at jeg vilde faa den tilbage, og saa blev det bedre med mig."

Nancy sukkede dybt. „Jeg vil aldrig prøve paa at tage den fra dig igen," sagde hun; „men dersom du dør før jeg, vil du saa ikke nok lade mig arve den. Jeg skal passe saa godt paa den."

„Jeg vilde have haft den med i Graven," sagde Teddy nølende; „men det er det samme; hvis du vil love mig ikke at give den bort til nogen anden, saa skal du faa den efter min Død."

„Ja, det lover jeg," forsikrede Nancy. „Jeg sagde jo engang, at jeg ikke vilde holde af dig, før du gav mig den; men det vil jeg alligevel, for jeg er ved at gøre mig Umage for at blive god."

„Og vi vil altid huske paa, at Sømænd og Soldater er akkurat lige gode."

„Ja," nikkede Nancy, „og min Fader er akkurat lige saa god, som din Fader var."

Teddy saa lidt tvivlraadig ud, men beholdt viselig sine Tanker for sig selv, og dermed skiltes de ad.

Men Nancy vendte sig om og raabte efter ham:

„Husk saa paa, at jeg faar Knappen efter dig, hvis du dør. Jeg vil gaa med den som en Brosche.“

Men om Aftenen laa Teddy i sin Seng.

„Moder,“ sagde han, da hun kom hen og sagde Godnat til ham, „Moder, det er helt underligt. Før gik jeg altid og ønskede mig en Fjende, en rigtig Fjende at kæmpe imod. Nu har jeg faaet en. Men nu er jeg ved at blive helt træt af ham. Er det slemt?“

„En Soldat maa aldrig blive træt af at kæmpe, min Dreng; du har jo din mægtige Kaptain.“

„Ja, og jeg tror, at naar jeg bliver større og stærkere, saa vil det gaa meget lettere. Moder, kæmper du ogsaa? Har du ogsaa en Fjende ligesom min Ipse?“

„Ja, jeg har, min Dreng.“

„Men du lider da aldrig Nederlag, gør du vel? Du gør da aldrig noget, der er galt?“

„Jeg har Kampe, du ikke kender, Teddy,“ sagde Moderen stille, „jeg er bange for, jeg tit lider Nederlag.“

Teddy grundede lidt.

„Naar jeg kommer til Himlen, Moder, saa skal jeg da aldrig mere kæmpe; skal jeg vel, Moder?“

„Nej, min Skat. Deroppe skal du ikke længere kæmpe.“

Teddy smilede.

„Maaske vil min Kaptain synes, jeg har næsten været ligesaa god til at kæmpe som Fader, hvis jeg bliver ved dermed, lige til jeg dør.“

„Der er et Vers i Bibelen, der siger:

„Den, der hersker over sin Aand, er bedre end den, der indtager en Stad.“

Moder vil hellere, at hendes lille Søn skal kæmpe i gode Kampe, end at han skulde blive den tapreste Soldat i hele Dronningens Armé.“

„Men,“ sagde Teddy, „jeg vil begge Dele. Og nu, Moder, før jeg lægger mig til at sove, lad mig saa faa Lov at kysse Faders Knap!“

